

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

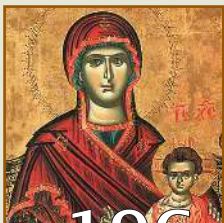
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΟΝΥΜΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΕΘ΄
ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2014
Ἀρ. Φύλ. 824-25

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

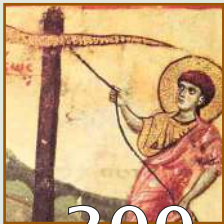
τεύχος 824-5, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

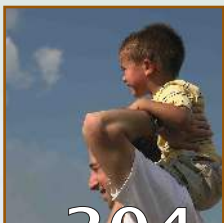
196

Τό πρόγραμμά Του 195
Παναγία, τό πρότυπο
της ταπεινοφροσύνης 196

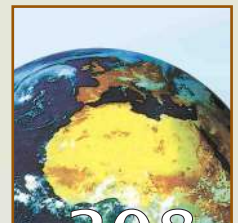
200

Πρόσφυγας (ποίημα) 199
Άπό τόν άμβωνα της Κυριακής..... 200
Όρατές μάχες ενός άόρατου πολέμου 202
Προβληματισμοί πάνω σε μιá έρευνα..... 204
Γιά τούς καρπούς της άκακίας 207
Συζητώντας τά γεγονότα 208

204

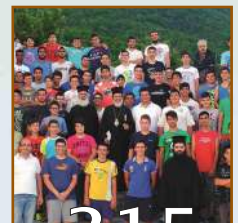
Ψαλμός 121ος: Έη νοσταλγία και
τό κάύχημα τοϋ πιστοϋ 210
Προσμένουμε την ώρα! (διήγημα) 213
«Έλθέ, Παράκλητε αγαθέ»,
Κατασκήνωση 2014 215

208

210

215

Γιά την Άδελφότητά μας και τίς δραστηριότητές της καθώς και για ενδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, αντιαιρετικά, εκπαιδευτικά, μπορείτε να ενημερωθείτε από την ιστοσελίδα μας

www.apolytrosis.gr

μήνα: ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τό πρόγραμμά Του

Από τή ρωμαϊκή ἐποχή εἶχε καθιερωθεῖ νά θεωρεῖται ὡς πρωτοχρονιά ἡ ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου -1η Σεπτεμβρίου-, συνήθεια τήν ὁποία υἰοθέτησε καί τό ἐκκλησιαστικό ἡμερολόγιο. Ἔτσι τήν ἡμέρα αὐτή ἡ Ἐκκλησία μας δέεται ἰδιαίτερα στόν Κύριο νά εὐλογήσῃ «τόν στέφανον τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ».

Από τά πολλά καί πολύ διδακτικά μηνύματα τῆς ἡμέρας θά σταθοῦμε σ' αὐτό πού διαγγέλλει ὁ Κύριος μέσα ἀπό τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Μιλώντας στή συναγωγή τῆς Ναζαρέτ κατά τήν ἐπίσημη δημόσια ἐμφάνισή του ἀναγινώσκει καί ἐφαρμόζει στόν ἑαυτό του μία μεσσιανική προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπεσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τήν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφρονοι καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστέλλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Λκ 4,18-19· πρβλ. Ἠσ 61,1-2).

Αποκαλύπτει, δηλαδή, ὁ Κύριος ὅτι δέν εἶναι ἕνας ἀπλὸς «χριστὸς Κυρίου», ὅπως ὅλοι οἱ χρισμένοι προφῆτες καί ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ. Εἶναι «ὁ Χριστὸς Κύριος», ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού ἔχει δικό του ὄλο τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Μέ αὐτή τήν αὐθεντία διαγγέλλει τό πρόγραμμά του: νά εὐαγγελισθεῖ στοὺς πτωχοὺς, δηλαδή σ' ἐκείνους πού νιώθουν τήν ἀνάγκη σωτηρίας· νά χαρίσῃ ἀφροσύνη στοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς δέσμιοις τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ διαβόλου· νά δώσῃ

στοὺς τυφλοὺς τό φῶς, ὄχι μόνο τό φυσικό, ὅπως μαρτυροῦν τά ἱερά εὐαγγέλια ἀνιστορώντας θεραπείες τυφλῶν, ἀλλὰ -καί κυρίως- τό πνευματικό φῶς πού Ἐκεῖνος χαρίζει στόν ἄνθρωπο φέρνοντας τήν καλή ἀγγελία τῆς λυτρώσεως. Αὐτή εἶναι ἡ σωτήρια ἀποστολή, τό πρόγραμμα δράσεώς του: νά διαλύσῃ τά σκοιῶντα πού ἀπλώνουν στή γῆ ἡ ἀγνοία τῆς εἰδωλολατρίας, ἡ ἀμάθεια τῆς τυπολατρίας, ἡ χαύνωση τῆς ἀνηθικότητας, ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀδικίας, ἡ ἀθλιότητα τῆς διαφθορᾶς, ἡ ἀπελπισία τῆς ἀπιστίας.

Χρειάζεται, τάχα, νά σημειωθεῖ ὅσο συνηθισμένα εἶναι καί σήμερα αὐτά τά φαινόμενα καί πόση ἀνάγκη ἔχουμε ἀπό τήν ἐπέμβαση τοῦ Λυτρωτῆ; Ὡστόσο, γιά νά ἐφαρμοσθεῖ τό σωτήριο πρόγραμμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέπει οἱ ἄνθρωποι νά τό ἀποδεχθοῦν, νά ζήσουν κατά τό κήρυγμά του. Ἔτσι θά καταστήσουν τόν «ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν», θά ἐνταχθοῦν στή νέα ζωή, στήν καινούργια κτίση, στόν αἰωνίως νέο κόσμον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὑλοποίηση μιᾶς τέτοιας ἀποφάσεως μᾶς καθιστᾷ ἄνθρωπους τοῦ Θεοῦ, κυριακοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι ὅλες οἱ ἡμέρες τῆς ζωῆς μας γίνονται ἀφιερωμένες στόν Κύριο, Κυριακές, γιορτινές, καί ὅλος ὁ χρόνος μιά γιορτή. Ἐπάρχει τάχα ὠραιότερος στόχος γιά τή νέα περίοδο πού ἀρχίζει, ἀλλὰ καί γιά τήν κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μας;

Ἄ.

Παναγία, τό πρότυπο τῆς ταπεινοφροσύνης

**Νομίζουμε
κάποιες φορές
ὅτι ταπεινός εἶναι
ὁ συνεσταλμένος,
ὁ φοβισμένος,
ὁ ἄπραγος.
Λάθος!
Δέν εἶναι
παθητική κατάσταση
ἢ ταπείνωση,
κάθε ἄλλο!**

Ἡ παρθένος Μαρία, ἡ «κεχαριτωμένη» κόρη τῆς Ναζαρέτ, εἶναι ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξί», ἡ μοναδικά εὐνοημένη ἀπό τόν Θεό καί τιμημένη μέ τήν πιό ὕψηλῃ ἀποστολή: νά γίνει ἡ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ καί συνεπῶς μητέρα -κατά χάριν- καί ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μέ τό Βάπτισμά τους στό ὄνομά του γίνονται ἀδελφοί του.

Εἶναι στ' ἀλήθεια εὐλογημένη συγκυρία ὅτι τό πρόσωπο τῆς Παναγίας μας σημαδεύει τόν πρῶτο καί τόν τελευταῖο μήνα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Τό Γενέσιόν της στίς 8 Σεπτεμβρίου καί ἡ Κοίμησή της στίς 15 Αὐγούστου ἀπλώνουν θαρρεῖς τή σκέπη της σέ ὄλο τόν κύκλο τοῦ χρόνου.

Στό τεῦχος αὐτό, λοιπόν, πού καλύπτει τούς μήνες Αὐγουστο καί Σεπτέμβριο, δικαιοματικά ἀξίζει νά γίνει ἀναφορά στήν Παναγία μας. Καί ἐπειδή ἡ ἄχραντη μορφή της κοσμεῖται θαυμαστά ἀπό τό σύνολο τῶν ἀρετῶν, θά ἐπιχειρήσω νά ἀναφερθῶ σέ ἓνα μόνο στοιχεῖο τῆς προσωπικότητάς της: στήν ταπεινοφροσύνη της· στήν ἀρετή δηλαδή ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς· αὐτή πού ἀποτελεῖ τήν προϋπόθεση γιά νά ἐλκύσει ὁ ἄνθρωπος τό ἔλεος καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ρητῶς ἡ ἀγία Γραφή τονίζει ὅτι «ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Ἰα 4,6· Α' Πέ 5,5).

Ἀπό τίς ἐλάχιστες μαρτυρίες πού ἀναφέρει ἡ Καινή Διαθήκη γιά τό πρόσωπό της ἀναφαίνεται ξεκάθαρα ὅτι ἡ παρθένος Μαρία ὑπῆρξε κατεξοχὴν ταπεινή. Γι' αὐτό τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ της δέν

ἀποδέχεται μέ ξυπασιά τό μήνυμα ὅτι θά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ρωτᾶ μέ περίσκεψη «πῶς θά γίνει αὐτό ἀφοῦ εἶμαι παρθένος;». Καί ὅταν ὁ ἄγγελος Γαβριήλ τῆς ἐξηγεῖ, τότε μόνον -καί πάλι μέ πολλή ταπείνωση- ὑποτάσσεται: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» (Λκ 1,38).

Αὐτή ἡ ἐλεύθερη ὑποταγή τῆς σεμνῆς κόρης ἐπέτρεψε στό Πνεῦμα τό ἅγιο νά κατοικήσει μέσα της καί νά τήν χαριτώσει ὑπερεκπερισσοῦ. Τότε, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ ἅγιοι πατέρες, ἡ Παρθένο ἐξῆσε τήν Πεντηκοστή, πού θά συμβεῖ ἀργότερα στούς ἀποστόλους. Γνώρισε καί εἶδε τό μέλλον της μέσα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ· τήν πολλή ὀδύνη, τήν πίκρα καί τόν πόνο πού θά σημάδευαν τήν ζωή της. Πρὶν ἀκόμη ἀκούσει τήν προφητεία τοῦ πρεσβύτη Συμεών, πού κατὰ τήν Ὑπαπαντή θά τῆς ἀποκαλύψει ὅτι «ρομφαία» θά διαπεράσει τήν καρδιά της (βλ. Λκ 2,35), ἔνιωσε στά σωθικά της αὐτή τήν ρομφαία, διότι γεννᾶ ὀδύνη καί πόνο ἡ ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ὅμως δέν πτόησε τήν Παρθένο. Πρόθυμα ὑποτάχθηκε μέ πλήρη συναίσθηση τῶν συνεπειῶν πού θά εἶχε αὐτή ἡ ὑποταγή. Καί εἶναι ἀκριβῶς αὐτή ἡ ἄνευ ὄρων ὑποταγή πού δείχνει τό βαθιά ταπεινό της φρόνημα.

Ἀλλά καί σέ ὅλη της τή ζωὴ ἕνα ἀσήκωτο βάρος θά εἶναι φορτωμένο στούς ἀσθενικούς γυναικίους ὤμους της: Θά σηκώνει «τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀποκεκρυμμένον» καί ἄγνωστο σέ ἀνθρώπους καί πνεύματα, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Ἐφ 3,9·

Α' Κο 2,7). Τό μυστήριο ὅτι ὁ Θεός ἐγενε ἄνθρωπος, πῆρε τή φύση μας καί τήν ἔνωσε μέ τήν θεία του φύση, ἀνέβηκε στόν σταυρό καί πέθανε καί παρέδωσε τόν ἑαυτό του θυσία γιά τήν ζωή τοῦ κόσμου. Αὐτό τό μυστήριο πού κανένας δέν γνώριζε, τό γνώριζε ἡ Παρθένο. Γνώριζε τήν ἀποστολή καί τό τέλος τοῦ Υἱοῦ της, ἀλλά δέν εἶπε τίποτε. Δέν φανέρωσε τίποτε οὔτε στίς μέρες τῆς δόξας του, ὅταν ὁ υἱός της ἦταν τό πρόσωπο τῆς ἡμέρας ἀνάμεσα στούς Ἑβραίους, οὔτε καί κάτω ἀπό τόν σταυρό, ὅταν Ἐκεῖνος πέθαινε ἀτιμωτικά, ἐξευτελισμένος. Τίποτε δέν εἶπε ἡ Παρθένο. Στεκόταν ἐκεῖ βουβή περιμένοντας νά δεῖ τό τέλος καί σιωπηλά δεχόταν τήν ρομφαία νά ξεσχίξει τήν καρδιά της.

Ἡ σιωπή καί ἡ ἀφάνεια, χαρακτηριστικά τῆς ταπεινοφροσύνης, σηματοδοτοῦν τήν ζωή της. Ποτέ δέν διεκδίκησε τήν παραμικρὴ ἐπιρροή ἢ ἐξουσία ἐπάνω στό παιδί της, ὅπως θά ἔκανε κάθε μάνα. Εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ σκηνή πού διασώζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στόν γάμο τῆς Κανά. Ὅταν εἶχε τελειώσει τό κρασί τοῦ γάμου, ἡ Μητέρα πλησίασε δειλὰ, συνεσταλμένα καί εἶπε στόν Ἰησοῦ: «οἶνον οὐκ ἔχουσι» (Ἰω 2,3). Ἦξερε σέ ποιόν ἀπευθύνεται. Κατὰ βάθος ἠθέλε νά τοῦ ζητήσει νά βοηθήσει ἐπιτελώντας σημεῖο. Ἦξερε ὅτι αὐτός μπορεῖ, διότι εἶναι ὁ Θεός πού ἐγενε ἄνθρωπος, μά ἡ συστολή της δέν τῆς ἐπιτρέπει νά μιλήσει ἀνοιχτά στόν Υἱό της, σ' αὐτόν πού κράτησε στά σπλάγχνα της, πού μεγάλωσε στήν ἀγκαλιά της. Κι ἐκεῖνος γνωρίζοντας τήν ἐπιθυμία

της, δέν τήν ἐκπληρώνει ἀμέσως. Θά κάνει κρασί ἀπό τό νερό, ἀλλά ἀργότερα, ὅταν ἐκεῖνος τό θέλει. Αὐτή τήν στιγμή μιᾶ στήν Μητέρα του μέ κάποια αὐστηρότητα, τήν παιδαγωγεῖ. Κι ἐκείνη ταπεινά σιωπᾶ.

Τό «οἶνον οὐκ ἔχουσι», πού σήμαινε «δῶσ' τους κρασί», ἦταν, θά λέγαμε, μιᾶ προσευχή, τήν ὁποία μέ ἐπίγνωση ἢ Παρθένος ἀπηύθυνε στόν υἱό τοῦ Θεοῦ. Τό αἴτημά της ἦταν ἀπλό. Ὅμως ὁ Ἰησοῦς δέν τό πραγματοποίησε ἀμέσως κι ἐκείνη ἔφυγε χωρίς νά πάρει ἀπάντηση στήν προσευχή της ἐκείνη τή στιγμή. Ἐφυγε μέ τήν συνείδηση ὅτι ὁ υἱός της δέν δέχεται τήν προσευχή της. Καί ἔφυγε ἀδιαμαρτύρητα! Ἔτσι ἐνεργεῖ ὁ ταπεινόφρων, χωρίς καμία ἀπαίτηση, μέ πλήρη ἐμπιστοσύνη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ἐκεῖνος θά κάνει αὐτό πού θέλει, ὅταν καί ὅπως θέλει.

Ὅπως δέν πρόβαλε καμία ἀπαίτηση στόν Υἱό της, ἔτσι καί μέσα στήν Ἐκκλησία, πού ιδρύθηκε μετά τήν Ἀνάσταση καί τήν Πεντηκοστή, ἡ ἀειπαρθενος Παναγία δέν ζήτησε ἐξουσία. Ἦξερε πολύ καλά ποιά εἶναι ἡ θέση της καί σ' αὐτήν ἔμεινε, ὑπόδειγμα ταπεινώσεως μέχρι τέλους. Πόσο ἀστήρικτες καί ἀστεῖες εἶναι οἱ σημερινές συζητήσεις περί χειροτονίας τῶν γυναικῶν! Ἄν ὁ Κύριος προέβλεπε κάτι τέτοιο, ἂν ἤθελε νά χειροτονοῦνται καί γυναῖκες κληρικοί, δέν θά καθιστοῦσε πρώτη ἱερεία τήν μητέρα του; Ἀλλά δέν ἐπιδίωξε ἢ Παρθένος τέτοια ἐξουσία. Ἐνα ἐπιδίωξε καί σ' αὐτό συγκέντρωσε ὅλη τήν προσπάθειά της; νά προσφέρει τόν ἑαυτό της ὡς εὐχρηστο σκεῦος, ὡς πιστή

δούλη τοῦ Κυρίου, στή θέση πού ἔκεινος τήν θέλησε. Αὐτό θά πεῖ ταπεινώση!

Νομίζουμε κάποιες φορές ὅτι ταπεινός εἶναι ὁ συνεσταλμένος, ὁ φοβισμένος, ὁ ἄπραγος. Λάθος! Δέν εἶναι παθητική κατάσταση ἢ ταπεινώση, κάθε ἄλλο! Ἄν εἶμαι ταπεινός, δέν προβάλλω ἀπαιτήσεις καί παραιτοῦμαι ἀπό ὅλα, ὡστόσο εἶμαι πρόθυμος νά κάνω ὅ,τι μου ζητᾶ ὁ Θεός, μέ τήν συνείδηση ὅτι ἡ δική του χάρις τά ἐπιτελεῖ ὅλα. Αὐτό δηλώνει καί ἡ σεμνή παρουσία τῆς Παρθένου μέσα στήν ἱστορία, καί ἡ γενναία ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φι 4,13), καί ἡ πολιτεία ὄλων τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας. Ἄν εἶμαι ταπεινός ἀδειάζω τόν ἑαυτό μου, τό σκεῦος μου, ὄχι μόνο ἀπό τά ἀρνητικά στοιχεία, ἀπό τά πάθη καί τίς κακίες μου, ἀλλά καί ἀπό τά θετικά, τίς ἀρετές καί τίς ἐπιτυχίες μου· ἔτσι ἔρχεται καί σκηνώνει ἡ χάρις. Καί τότε -ὦ εὐλογία! ὦ πλοῦτος! ὦ δόξα!- τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ μου χαρίζει. Μέ κάνει κληρονόμο τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Μέ ἀναγνωρίζει ὡς γνήσιο παιδί τῆς Παναγίας Μητέρας του, αὐτῆς πού εἶναι τό πρότυπο τῆς ταπεινοφροσύνης.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἡ ἱστορική μονή τῆς Παναγίας
τοῦ Μαχαιρᾶ, Κύπρος

Πρόσφυγας

Τοῦτο τό δάκρυ, ξένε, πού βλέπεις νά κυλᾶ,
στ' ἀγνώριστό μου πρόσωπο,
κρατᾶ ἀκόμα σφιχτοδεμένη στή μνήμη μου
ὄλη τήν ὁμορφιά ἑνός Παράδεισου πού χάθηκε.
Δέ θέλω νά λησμονήσω.
Θέλω νά θυμᾶμαι τήν πατρίδα μου
κι ἄς μέ πληγώνει ἡ θύμησή της.
Θέλω νά θυμᾶμαι τό κρυφτό πού παίζαμε
μές στίς πορτοκαλιές της.
Τά ὄνειρα πού ὕφαινα στό μυρωδάτο ἴσκιό της.
Τόν ἦχο τῆς βουρροῦς
πού ἔπλαθε παραμύθια τῆς θάλασσας.
Νοσταλγός πάντα ἐκείνου τοῦ χαμένου Παράδεισου,
μαζεύω ὅσο ἥλιο ἀντέχει
ἡ ματωμένη καρδιά μου.
Τοῦτος ὁ δάκρινος κόμπος,
πού σκάλωσε καρτερικά στίς βαθιές μου ρυτίδες,
εἶναι τό θυμητάρι μιᾶς γενιᾶς πού ἄδικα χάθηκε.
Ἐκεῖ θά αἰχμαλωτίσω τό φῶς,
καί θά γεμίσει μέ οὐράνια τόξα,
γιά νά σκαρφαλώσω πάνω τους
καί νά δρέψω τά χαμένα χρυσά ὄνειρά μου.

Δ. Δαμιανίδου

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/9, πρό τῆς Ὑψώσεως

«καθὼς Μωϋσῆς ὑψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω 3,14).

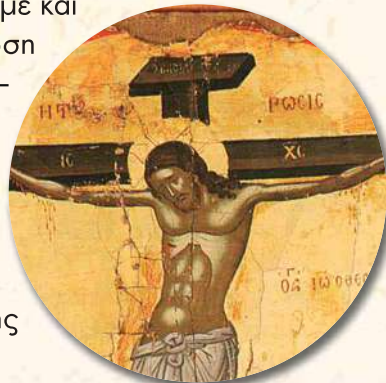

Καταπληκτική καί πολύ διδακτική ἡ προφητεία γιά τόν χάλκινο ὄφι, πού τήν ἀνέφερε ὁ Κύριος στόν διάλογό του μέ τόν Νικόδημο. Προσπαθοῦσαν οἱ ραββίνοι αἰῶνες νά ἐρμηνεύσουν τό περιστατικό πού βρίσκεται στήν Πεντάτευχο τοῦ Μωυσέως (1.500 π.Χ.) καί δέν μπορούσαν. Καί ἦρθε ὁ Χριστός καί τό ἐρμήνευσε στόν Νικόδημο. Μέ τό χάλκινο φίδι προτυπώνεται ὁ σταυρός πάνω στόν ὁποῖο ὡς κακοῦργος θυσιάσθηκε ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς. Ὅπως ὁ χάλκινος ὄφιν φαινόταν φίδι φαρμακερό, ἀλλά ἦταν φίδι πού ζωογονοῦσε καί ἀνέσταινε, ἔτσι καί ὁ Ἐσταυρωμένος φαίνεται νεκρός ἄνθρωπος ἀλλά εἶναι ὁ Θεάνθρωπος νικητής τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας. Χιλιάδες καί ἑκατομμύρια πέφτουν καθημερινά τσιμπημένοι ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη καί ἀνάμεσα σ' αὐτά τά ἑκατομμύρια εἶμαι κι ἐγώ, εἶσαι κι ἐσύ, ἀδελφέ μου συναμαρτωλέ. Ὁ σατανᾶς μέ τά πάθη πού τά κάνει φίδια μᾶς τσιμπάει καί μᾶς θανατώνει, μᾶς ξεκόβει ἀπό τόν Χριστό. Ἀλίμονο ἂν δέν ὑπῆρχε ὁ σταυρός! Συμφορά μας αἰῶνια ἂν ὁ Χριστός δέν θυσιαζόταν γιά νά μᾶς ξεπλύνει ἀπό τήν ἁμαρτία, γιά νά μᾶς σώσει μέ τό αἷμα του πού εἶναι ἀντίδοτο τοῦ θανάτου.

Κυριακή 14/9, τῆς Ὑψώσεως

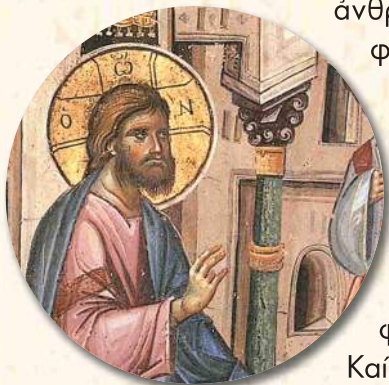
«βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον κρανίου τόπον, ὃς λέγεται ἐβραϊστὶ Γολγοθᾶ, ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν (Ἰω 19,17-18).

Σήμερα μαζί μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου συμπήπει νά ἐορτάζουμε καί τήν παγκόσμια Ὑψωση τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Πολύ διδακτική καί συγκλονιστική ἡ συνάντηση Μ. Παρασκευῆς καί Κυριακῆς, συνάντηση τοῦ πάθους καί τῆς δόξης

του Χριστού, τῆς θυσίας καί τῆς ἀνάστασής του. Τό φῶς τῆς ἀναστάσεως πέφτει πάνω στόν σταυρό ὁ ὁποῖος φωτίζεται, μετουσιώνεται καί ἀλλάζει πέρα γιά πέρα ἰδιότητες καί κατάσταση. Καί ἐνῶ ἦταν τό φρικτότερο ἔμβλημα καί σύμβολο τῆς παραστρατημένης ἀνθρωπότητας, τοῦ κακούργου, τοῦ ἐπαναστάτη ἀνθρώπου πού τά ἔβαλε μέ τόν Θεό, τώρα ὁ σταυρός ἐκφράζει ὅλη τή μεγαλειότητα καί ὅλη τή δύναμη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Κυριακή 21/9 μετά τήν Ὑψωσιν

«τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον εἰάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μρ 8,36).

Ἡ λέξη «ψυχὴ» ἐδῶ σημαίνει τή ζωή. Καί πολλές φορές στή Γραφή «ψυχὴ» σημαίνει ζωή καί ἀντίστροφα. Καί ὁ Κύριος χωρίζει τή ζωή. Ὅπως ὁ θάνατος χωρίζει τή ζωή στή ζωή πρό τοῦ θανάτου σ' αὐτόν τόν κόσμο καί τή ζωή μετά τόν θάνατο, ἔτσι ὁ Κύριος ἐκτός ἀπό τόν θάνατο βάζει ἓνα ἄλλο ὄριο καί τό ὄριο πού βάζει εἶναι ὁ σταυρός. Ἡ ζωή πρό τοῦ σταυροῦ καί ἡ ζωή μετά τόν σταυρό, ἡ ζωή πρὶν ἀναγεννηθεῖ καί πιστέψῃ ὁ ἄνθρωπος, πού εἶναι προσωρινή, καί ἡ ζωή μετά τόν σταυρό πού εἶναι αἰώνια, ἀρχίζει ἀπό δῶ καί συνεχίζεται καί μετά θάνατον εἰς αἰῶνα αἰώνων.

Κυριακή 28/9

«Ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λκ 5, 1-11).

Ἐπειδὴ τό λές, θά ρίξω τά δίκτυα. Δέν εἶπε ὁ πεπειραμένος ψαράς, ὁ Πέτρος, «μά ἐγώ εἶμαι ψαράς, ξέρω σπιθαμὴ σπιθαμὴ τή λίμνη, ἐσύ πού δέν ξέρεις θά μοῦ πεῖς νά ψαρέψω μέρα μεσημέρι;» Ὁχι! Ἀλλά τί λέει; «Μιά πού τό λές, θά τό κάνω». Καί γέμισαν τά δίκτυα μέχρι πού κινδύνευαν νά σχισθοῦν καί ζήτησε καί τή βοήθεια τῶν συνεταίρων, τοῦ ἄλλου ζευγαριοῦ, τοῦ Ἰωάννη καί τοῦ Ἰακώβου.

Ἐκείνους πού πραγματικά πίστεψαν, πού ἐπειδὴ τό λέει ὁ Κύριος ἐκτελοῦν τό θέλημά του καί ἐπειδὴ τό θέλει ὁ Κύριος ὑπομένουν, τούς βλέπουμε καί στή φτώχεια καί σέ βαρεῖα ἀρρώστια καί σέ διωγμούς καί σέ ὅλα νά μένουν σταθεροί στό θέλημα τοῦ Κυρίου, νά τό ἐκτελοῦν καί νά ἀπολαμβάνουν πληθὺς ἀγαθῶν. Καί τό πρῶτο ἀγαθὸ εἶναι ἡ εἰρήνη πού ἔχουν καί ἡ συμφιλίωσή τους, ἡ καταλλαγή τους μέ τόν Θεό.

(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

† Στέργιος Ν. Σάκκος

Όρατές μάχες ενός άορατου πολέμου

Β' Τά όπλα μας

Τό πρώτο άπό τά όπλα, πού ό άγιος Νικόδημος συνιστά στον άορατο πόλεμο κατά των άντικειμένων δυνάμεων του πονηρού αλλά και κατά του ίδιου θελήματος, είναι τό νά «μήν θαρρευόμαστε ποτέ στον έαυτό μας», νά μήν έμπιστευόμαστε δηλαδή τον έαυτό μας. Εί- ναι μάλιστα τόσο δυνατό τό όπλο αυτό, πού άπερίφρα- στα σημειώνει ό Άγιος ότι αυτός ό όποιος πιστεύει στίς δυνάμεις του δέν μπορεί νά νικήσει ούτε στην παραμι- κρή μάχη.

Είται γεγονός ότι τό νά έμπιστευόμαστε και νά δί- νουμε θάρρος στον έαυτό μας είναι κάτι πού φώλιασε μέσα μας άπό τότε πού ό Άδάμ παρέβη τό θέλημα του Θεού. Άπό τότε όλοι έμεις, τά παιδιά του Άδάμ, «έχου- με μία άπατηλή ιδέα για τον έαυτό μας, νομίζοντας ότι είμαστε κάτι».

Προτρέπει λοιπόν ό Άγιος, προκειμένου νά νική- σουμε σ' αυτόν τον άορατο πόλεμο, νά άπεκδυθοΰμε τή φιλαυτία μας, τό έλάττωμα αυτό πού «πολύ δύσκολα διακρίνεται» και πού δέν είναι «καθόλου άρεστό στον Θεό», ό όποιος έπιθυμεί νά έχουμε μία «άδολη γνώση» αυτής της πραγματικότητας. Ποιά είναι αυτή ή πρα- γματικότητα; Ότι «κάθε χάρις και άρετή πού τυχόν έ- χουμε προέρχεται μόνον άπό τον Θεό, πού είναι ή πηγή των αγαθών». Έπιπλέον, «άπό έμās δέν είναι δυνατό νά προέλθει κανένα καλό ούτε κάποιος αγαθός λογισμός πού νά είναι άρεστός στον Θεό».

Τήν αλήθεια αυτή διδάσκει ό Θεός στους «αγαπημέ- νους του φίλους», έξηγει ό άγιος Νικόδημος, πότε μέ «έμπνεύσεις και φωτισμούς», πότε μέ «σκληρές μαστι- γώσεις», πότε «μέ βίαιους και σχεδόν άνίκητους πειρα- σμούς» και πότε μέ μέσα πού δέν γίνονται αντιληπτά στον πιστό. Μέ όλα αυτά έπιδιώκει ό Θεός και τή δική μας συμβολή στην έμπέδωση του μεγάλου αυτού μαθή- ματος της ανθρώπινης μηδαμινότητας.

Μέ τέσσερις τρόπους έπιτυγχάνεται, κατά τον άγιο Νικόδημο, «ή ένάρετος άπιστία» στον έαυτό μας. Πρω- τον, μέ τό νά έχει κανείς πάντοτε κατά νοΰν ότι δέν μπο- ρεί νά κάνει άπό μόνος του τίποτε καλό, πού νά τον καθιστά άξιο της βασιλείας του Θεού. Δεύτερον, μέ τήν πεποιθήση ότι ή γνώση αυτή χαρίζεται στον πιστό «διά

ς έτος 8' κλέος μέγα ;
ς και σοφοΰς Όρως Άδω ;
ίβλον εύφυως τάξεν φίλε ;
εύγε τής εύφύιας !

τό πέλαγος τῆς εὐσπλαχνίας» τοῦ Θεοῦ. Τρίτον, μέ τό νά φοβᾶται τόν ἑαυτό του ἀλλά καί τόν πονηρό, ὁ ὁποῖος στήνει παγίδες στή «στράτα τῆς ἀρετῆς». Τέλος, ἡ πτώση σέ ἕνα παράπτωμα πρέπει νά ὀδηγεῖ τόν ἀγωνιζόμενο πιστό στή σκέψη τῆς «ἄκρας ἀδυναμίας» του. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ὄχι μόνον μαθαίνει νά καταφρονεῖ τόν ἑαυτό του ἀλλά καί νά θέλει νά καταφρονεῖται ἀπό τούς ἄλλους ὡς «ἀσθενής». Ἡ θέληση δέ αὐτή δείχνει ταπείνωση καί ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς «ἐνάρετης ἀπιστίας».

Εἶναι, λοιπόν, ἄκρως ἀναγκαῖο γιά ἐκεῖνον πού θέλει νά ἐνωθεῖ μέ τό «οὐράνιο φῶς» νά γνωρίσει τόν ἑαυτό του. Τῆ γνώση αὐτή συνηθίζει ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ νά τή χαρίζει στους ὑπερήφανους διά μέσου πτώσεων, ὥστε νά μή θαρρεύουν στόν ἑαυτό τους «ὀλότελα». Ἄς σημειώσουμε ὅμως ὅτι τό «ἄθλιον καί ἀναγκαστικόν» αὐτό μέσο, τίς πτώσεις δηλαδή, τό χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός μόνον ὅταν ὅλα τά ἄλλα μέσα ἔχουν ἀποτύχει. Ἐπιτρέπει μάλιστα ὁ Θεός νά πέφτει ὁ ἄνθρωπος σέ τόσο μεγάλα παραπτώματα, ὅσο μεγάλη εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια του καί ἡ ὑπόληψη πού ἔχει γιά τόν ἑαυτό του.

Καί καταλήγει ὁ Ἅγιος: «Ἐτσι λοιπόν, ὅταν πέσεις σέ ἕνα παράπτωμα τρέξε παρενθύς μέ τόν λογισμό στήν ταπεινή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ σου», καί ἔπειτα, μέ «ἐνοχλητική προσευχή», ζήτησε ἀπό τόν Θεό νά σοῦ δωρίσει αὐτή τήν «ἐνάρετο ἀπιστία», ὥστε νά μή θαρρεύεσαι στόν ἑαυτό σου καί πέσεις σέ βαρύτερη βλάβη καί φθορά.

Δ. Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

ΒΙΒΛΙΑ
γιά γορεῖς
καί ἐκπαιδευτικούς

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Προβληματισμοί πάνω σε μία έρευνα

Ζούμε σε έναν πολιτισμό που ελαχιστοποιεί τον ρόλο των ανδρών, απορρίπτει την αξία των πατέρων και γενικά τείνει να θεωρεί το ανδρικό φύλο ως περιττό. Όλα αυτά απορρέουν από το φεμινιστικό κίνημα, που ξεκίνησε στο τέλος της δεκαετίας του 1960. Είναι διάχυτη ή σκέψη ότι οι γυναίκες μπορούν να κάνουν τά πάντα -όσα ένας πατέρας σε μία οικογένεια- και ότι οι άνδρες είναι λίγο-πολύ «ξεπερασμένοι». Δυστυχώς, κάποιοι προχωρούν ακόμη παραπέρα, ενισχυόμενοι από την έπιστήμη της τεχνητής γονιμοποίησης: μία γυναίκα δεν χρειάζεται τον άνδρα, για να ικανοποιήσει το μητρικό της φίλτρο. Χρειάζεται μόνον το σπέρμα του!

Έρχονται όμως κάποιες μελέτες-έρευνες που τά αποτελέσματά τους τελείως απροσδόκητα μᾶς ξαφνιάζουν, μᾶς ξυπνούν από τον λήθαργό μας και μᾶς θέτουν πρό των εϋθυνών μας. Μᾶς αναγκάζουν, ἐκόντες ἄκοντες, νά ἀναθεωρήσουμε παγιωμένες θέσεις και ἀντιλήψεις, ἄν ὄντως εἴμαστε τέκνα τοῦ Θεοῦ και ἐπιθυμοῦμε τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν μας και ὄχι τὴν ικανοποίηση τῶν παθῶν μας.

Μία τέτοια έρευνα-μελέτη πραγματοποιήθηκε τὴν τελευταία δεκαετία ἀπὸ τὴν ἐλβετική κυβέρνηση με τὴ χρηματοδότηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ένωσης. Ἡ μελέτη ἀποκαλύπτει ὅτι «ἡ θρησκευτική πρακτική τοῦ πατέρα στήν οικογένεια εἶναι αὐτή που καθορίζει πάνω ἀπ' ὅλα τὴ συμμετοχὴ τῶν παιδιῶν στήν

Έκκλησία ἢ τὴν ἀπομάκρυνσή τους ἀπ' αὐτήν».

Τά αποτελέσματα τῆς έρευνας:

- Ἐάν ὁ πατέρας και ἡ μητέρα εἶναι συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὸ 33% τῶν παιδιῶν τους θά γίνουν συνειδητά μέλη,

- τό 25% τῶν παιδιῶν τους θά ἀδιαφορήσουν.

- Ἐάν ἡ μητέρα εἶναι συνειδητό μέλος και ὁ πατέρας ἀδιάφορο,

- τό 2% τῶν παιδιῶν τους θά γίνουν συνειδητά μέλη,

- τό 60% τῶν παιδιῶν τους θά ἀδιαφορήσουν.

- Ἐάν ὁ πατέρας εἶναι συνειδητό μέλος και ἡ μητέρα ἀδιάφορο,

- τό 44% τῶν παιδιῶν τους θά γίνουν συνειδητά μέλη,

- τό 34% τῶν παιδιῶν τους θά ἀδιαφορήσουν.

Πολλοί πιστεύουμε ὅτι οἱ γυναίκες εἶναι οἱ «κυρίαρχοι γονεῖς» και οἱ ἄνδρες λίγο πολύ «δευτερεύοντες». Οἱ παραπάνω ὅμως ἀριθμοί δέν τὸ ἐπιβεβαιώνουν. Συγκρίνεται τὸ 2% μέ τὸ 44%; Και δέν εἶναι ἡ μοναδική μελέτη-έρευνα!

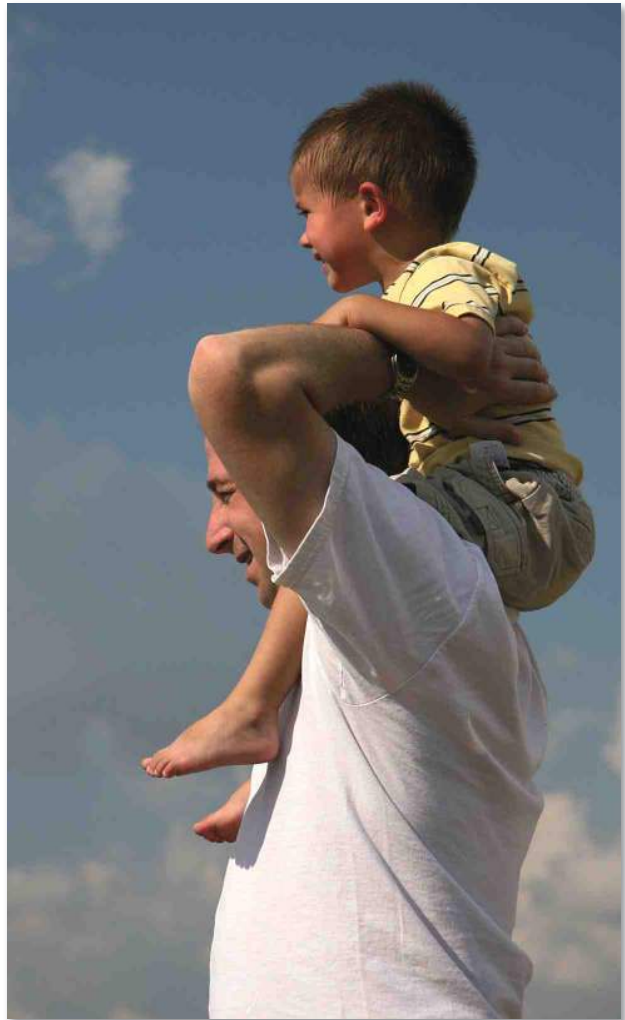
Ὁ καθηγητὴς τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας Vern Bengtson τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νότιας Καλιφόρνιας στό πρόσφατο βιβλίο του «Οἰκογένειες και Πίστη: Πῶς ἡ θρησκεία περνᾷ ἀπὸ γενιά σε γενιά» έρευνᾷ και ἐξετάζει ἐδῶ και τριανταπέντε χρόνια τίς θρησκευτικές πεποιθήσεις και τίς πρακτικές περισσότε-

ρων από 3.500 παππούδων, γιαγιάδων, γονιών, έγγονων και δισέγγονων. Τά αποτελέσματα επιβεβαιώνουν τήν ως άνω μελέτη. Σέ συνέντευξή του, όταν ρωτήθηκε νά εξηγήσει τό γεγονός πώς όρισμένοι γονείς επιτυγχάνουν νά μεταδώσουν τήν πίστη τους στά παιδιά τους, ενώ άλλοι δέν τά καταφέρνουν, απάντησε:

«Μία αρκετά προφανής παράμετρος, περισσότερο εμφανής απ' ό,τι περίμενα, έντοπίζεται στους γονείς πού παρέχουν πρότυπα. Άν οί γονείς δέν είναι συνεπείς, τά παιδιά δέν θά έχουν θρησκευτικά πρότυπα νά μιμηθούν. Μέ άλλα λόγια, μή στέλνετε τά παιδιά σας στήν εκκλησία, φέρτε τα οί ίδιοι.

Μία άλλη διαπίστωση είναι ή ποιότητα τής σχέσης μεταξύ γονέα και παιδιού, ή όποία επηρεάζει τήν πραγμάτωση τής επιτυχίας ή μή στή μετάδοση τής πίστης. Αυτό πού πράγματι ενδιαφέρει για τή θρησκευτική μετάδοση είναι ό στενός δεσμός του παιδιού μέ τόν πατέρα: μετράει περισσότερο από τή στενή σχέση μέ τή μητέρα. Οί ζεστοί και θετικοί γονείς, κυρίως οί πατέρες, τείνουν νά είναι οί πιό πετυχημένοι».

Η πλειονότητα των κοινωνιολόγων θεωρεί φυσικό για τους ανθρώπους -πολύ περισσότερο μάλιστα για τά μικρά παιδιά- νά αντιλαμβάνονται τόν Θεό ως μία πατρική μορφή στή ζωή τους. Εάν ό πατέρας τά φροντίζει, έχει υπομονή, άνησυχεί, πιστεύουν πώς και ό Θεός έχει τά ίδια χαρακτηριστικά. Καί τό αντίθετο συμβαίνει, όταν ό πατέρας είναι αυταρχικός, σκληρός, βίαιος, επικριτικός, άτεγκτος ή άπών. Ακόμη και αν τά παι-

διά διανοητικά αποδέχονται ότι ό Θεός είναι δίκαιος, ύπομονετικός, τρυφερός και εύγενικός, είναι πολύ δύσκολο γι' αυτά νά συνδεθούν στενά και βαθιά μαζί του, αν ό πατέρας τους δέν έχει τά ίδια χαρακτηριστικά. Άνάλογα καθορίζουν τή στάση τους άπέναντί του. Αντιλαμβάνεται κανείς τό μέγεθος τής εϋθύνης του γονιού-πατέρα άπέναντι στό παιδί του!

Η Eliza Zhai Autry, κοινωνιολόγος τής Θρησκείας, σέ σχετική έρευνα για τή θρησκευτικότητα των παιδιών πού προέρχονται από διαζευγμένες οικογένειες διαπιστώνει ότι ή έπιρροή του πατέρα είναι κρίσιμη και καθορίζει αν τά

παιδιά ως ενήλικες θά δραστηριοποιηθούν στον χώρο τῆς Ἐκκλησίας. «Ἡ ἐπιρροή τῶν πατέρων εἶναι μοναδική καί ζωτικῆς σημασίας. Ἡ ἐπιρροή τῆς μητέρας εἶναι σταθερή. Εἶναι πάντα ἐκεῖ. Ἀλλά κατά κάποιο τρόπο αὐτό δέν εἶναι ἀρκετό». Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς φυσιολογικές οἰκογένειες, παρατηρεῖ ἡ *Autty*, μέσα στίς ὁποῖες τά παιδιά προσβλέπουν καί στούς δύο γονεῖς, στον πατέρα καί στή μητέρα, ὡς πρότυπα πρὸς μίμηση. Ὡστόσο τά ἴδια μποροῦν νά διαμορφώσουν τή δική τους προσωπικότητα καί ὡς πρὸς τό θέμα τῆς πίστεως.

Καθὼς ὅμως ὁ δυτικός πολιτισμός συνεχίζει νά ὑποτιμᾷ τούς ἄνδρες ὅλο καί περισσότερο καί ὅσο οἱ ἄνδρες θά ἐπιλέγουν νά ἀναλαμβάνουν λιγότερο ἐνεργό ρόλο στή ζωή τῶν παιδιῶν τους, τά κοινωνικά δεινά θά συνεχίζουν νά

αὐξάνονται. Ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα δημιουργεῖ ἓνα δράμα στή ζωή τοῦ παιδιοῦ, ἓνα κενό στήν ψυχὴ του, μία πληγὴ ἀθεράπευτη, ἓνα τραῦμα· «πατρική πείνα» (*father hunger*) ὀνομάζεται στήν ψυχολογία καί εἶναι μία ἀγωνιώδης ἀναζήτηση πατρικοῦ προτύπου. Τὴν πείνα αὐτὴ μπορεῖ νά τὴ στομῶσει μόνο τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου, πού ἀφειδώλευτα προσφέρει στά παιδιά του ἢ ἀσύνορη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα μέσω τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ του. Διαφορετικά «ἡ πατρική πείνα» θά τρώει τά σωθικά τῶν παιδιῶν κάθε ἡλικίας, θά τά ὀδηγεῖ σέ ἐπικίνδυνες, σκοτεινές καί ἀνυδρες ἀτραπούς καί τότε «ἐκλείψουσιν αἱ παρθένοι αἱ καλαὶ καὶ οἱ νεανίσκοι ἐν δίψει» (Ἄμώς 8,13).

Ἄθ. Γκάτζιος
Παιδαγωγός

Πρόσκληση

Σᾶς προσκαλοῦμε νά τιμήσετε μέ τὴν παρουσία σας τό **IB' Ἐκπαιδευτικό Συνέδριο**, πού διοργανῶνει ἡ Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα «Χριστιανική Ἐλπίς» στίς **4 καί 5 Ὀκτωβρίου 2014** στό πνευματικό της κέντρο, στό Φίλυρο Θεσσαλονίκης.

Θέμα:
Ἄξιζει νά εἶσαι δάσκαλος

Τό Διοικητικό Συμβούλιο

Γιά τούς καρπούς τῆς ἀκακίας

Σταματίας Καραγεωργίου - Πάπισσα

Τό βιβλίο «Γιά τούς καρπούς τῆς ἀκακίας» τῆς κυρίας Σταματίας Καραγεωργίου-Πάπισσα

θά μπορούσε νά χαρακτηριθεῖ ὡς ἱστορικό μυθιστόρημα, ἀφοῦ ἀναφέρεται στά πέτρινα χρόνια τοῦ χαλασμοῦ καί τῆς φωτιᾶς, στά χρόνια τῆς Κατοχῆς καί τοῦ Ἐμφυλίου. Τά γεγονότα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ἱστορικά κατοχυρωμένα ἀπό μία σημαντική βιβλιογραφία ἀλλά καί ἀπό προσωπικές συνεντεύξεις αὐτοπτῶν μαρτύρων, χρησιμοποιοῦνται ὡς πλαίσιο τῆς προσωπικῆς ἱστορίας τῆς Εὐγενίας-μοναχῆς Εὐσεβίας. Ἡ συγγραφέας μέ τό λογοτεχνικό εὐρημα τῆς ἀκακίας -δέντρο καί τρόπος ζωῆς- συνθέτει τήν ἱστορία μίας ἀπλῆς γυναίκας πού ὅμως μεταποίησε τή σκληρή καθημερινότητά της σέ εὐκαιρία ἀγιασμοῦ. «Ἡ Εὐσεβία... Κάποιοι ἀπό τούς ντόπιους τήν εἶχαν γιά ἀγία ψυχή καί ἔτρεφαν γι' αὐτήν βαθύ σεβασμό. Οἱ περισσότεροι ὅμως τήν εἶχαν γιά σαλεμένη». Ἐνα ἀπροσδόκητο γεγονός ὤθησε στήν ἀναζήτηση συγγενῶν καί γνωστῶν οἱ ὁποῖοι μέ τίς προσωπικές τους ἐμπειρίες

συνθέτουν τήν ἱστορία καί τήν κρυφή βιοτή τῆς διαφορούμενης αὐτῆς φυσιογνωμίας.

Ἡ κυρία Σταματία Καραγεωργίου-Πάπισσα εἶναι ἐκλεκτή συνεργάτις τοῦ περιοδικοῦ μας. Μέ τό ψευδώνυμο ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΗ μᾶς χάρισε ἀρκετά ἄρθρα τῆς τά τελευταῖα χρόνια. Ἄλλα ἀπό αὐτά μᾶς ἔδωσαν μία διαφορετική ὀπτική τῶν καθημερινῶν γεγονότων καί ἄλλα μᾶς ἔφεραν πρὸ κοντά στίς ἀγωνίες καί στά βάσανα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοηπειρωτῶν. Ὁ λόγος τῆς στιβαρός ἀλλά καί γλαφυρός ἱκανοποιοῦσε τίς ἀπαιτήσεις τοῦ περιοδικοῦ καί τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἡ πρόσφατη ἔκδοση τοῦ πρώτου μυθιστορήματός της ὅμως μᾶς ἐξέπληξε. Οἱ ἀριστοτεχνικές περιγραφές τῆς κατορθώνουν νά δώσουν τά ὅσα διαδραματίζονται στό βιβλίο μέ ζωντανό καί παραστατικό τρόπο. Οἱ διάλογοι, κάποιοι καί στή γλῶσσα τοῦ λαοῦ διανθισμένοι μέ τίς ντοπιολαλιές τῆς Μακεδονίτικης γῆς, κάνουν τήν ἀφήγηση δροσερή καί ὀλοζώντανη καί τήν ἀνάγνωση ἀπολαυστική.

Τό βιβλίο εἶναι τό ἕκτο στή σειρά ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τῶν Ἐκδόσεων «Χριστιανική Ἐλπίς».

ΠΕΘ πρὸς Ὑπουργό Παιδείας

Πρὸς τὸν νέο Ὑπουργό Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἀνδρέα Λοβέρδο ἢ «Πανελλήνιος Ἐνωση Θεολόγων» ἀπέστειλε βαρυσήμαντο ὑπόμνημα μὲ τὸ ὁποῖο γνωστοποιεῖ τίς θέσεις τῆς ἐπὶ καίριων θεμάτων.

Παρουσιάζουμε δειγματοληπτικά κάποιες ἀπὸ αὐτές:

Γιὰ τὸ νέο πιλοτικό Πρόγραμμα Σπουδῶν τῶν Θρησκευτικῶν Δημοτικοῦ καὶ Γυμνασίου ἡ ΠΕΘ ζητεῖ «ἀφενὸς τὴν πλήρη ἀπόσυρσή του καὶ ἀφετέρου τὴ σύσταση νέας Ἐπιτροπῆς Ἐμπειρογνομόνων (μὲ συμμετοχὴ ὄλων τῶν ἀπόψεων γιὰ ἐπίτευξη συνεννοήσεως)».

Ζητεῖται «ὀριστικὴ ἐπίλυση τοῦ ζητήματος» σχετικὰ μὲ τίς ἀπαλλαγές ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Αἰτεῖται «διώρη ἐβδομαδιαία διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σ' ὅλες τίς τάξεις καὶ σ' ὅλους τοὺς τύπους τῶν Σχολείων (ἀπὸ τὴν Γ' Δημοτικοῦ), ὅπως τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι τοῦ κράτους ὀρίζουν».

Σχετικὰ μὲ τὰ διδακτικὰ βιβλία προτείνεται ἡ συγκρότηση «νέας Ἐπιτροπῆς κρίσεων... προκειμένου νὰ διορθωθοῦν».

Ἡ Ἐνωση τοποθετεῖται ἀρνητικὰ στὴν πρόταση νὰ ὀργανωθεῖ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἐπιτέλους, τὰ τόσο δίκαια αἰτήματα περιμένουμε νὰ εἰσακουσθοῦν καὶ νὰ ικανοποιηθοῦν πρὸς ὄφελος πρωτίστως τῶν παιδιῶν μας.

«Λύκοι βαρεῖς»

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος τὴν Κυριακὴν 17-8-2014 ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῶν πιστῶν στὴ δραστηριοποίηση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά:

«Δυστυχῶς, μὲ ἄδεια τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης τίς τελευταῖες ἡμέρες ἔχει στηθεῖ στὴν παραλία τῆς πόλεως ... ἕνα στέκι προπαγάνδας ἀπὸ τοὺς χιλιαστές ἢ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὁποῖοι

ἐπί χρόνια τώρα προσπαθοῦν νά ἀρπάξουν τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία εἶναι... ἰδρυμένη ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ... αἵματοβαμμένη ἀπό τή φρικτή θυσία τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων μαρτύρων καί φωτίζεται ἀπό τήν ἱερά Παράδοση καί τούς ἁγῶνες καί τήν προσφορά τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

Γιά τούς λόγους αὐτούς, σᾶς προτρέπουμε καί σᾶς παρακαλοῦμε νά ἀπομακρυνθεῖτε ἀπό τό στέκι αὐτό τῶν Ἰεχωβάδων καί νά μείνετε ἀκμαῖοι καί δυνατοί στίς αἰώνιες ρίζες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας...».

Ἐλπίζουμε οἱ ἀγαπητοί συμπολίτες μας νά ἀκουσαν τήν ἐναγώνια φωνή τῆς μάνας Ἐκκλησίας καί νά μὴν προχώρησαν σέ συναλλαγές μέ τούς «βαρεῖς λύκους», ὅπως τούς χαρακτηρίζει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διακυβεύοντας τή σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

Ἄνοίγει ὁ δρόμος γιά τό τζαμί

Στήν ἔκδοση τῶν πολεοδομικῶν ἀδειῶν γιά τή δημιουργία τοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους τῶν Ἀθηνῶν προχωρᾷ τό Ὑπουργεῖο Ὑποδομῶν ἔπειτα ἀπό τήν ἀπόρριψη τῶν προσφυγῶν κατά τῆς κατασκευῆς. Στό Ἀνώτατο Διοικητικό Δικαστήριο εἶχαν προσφύγει ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς, ὁ Ἐξωραϊστικός Σύλλογος «Ἀθηνᾶ», ἕνας πανεπιστημιακός, δύο πλωτάρχες τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, καθώς καί πέντε κάτοικοι τῆς περιοχῆς τοῦ Βοτανικοῦ.

Σύμφωνα μέ τή διακήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ὑποδομῶν, ὁ προϋπολογισμός ἀνέρχεται σέ 946.000 εὐρώ· θά διατεθοῦν 633.019 εὐρώ γιά τά οἰκοδομικά καί 133.138 εὐρώ γιά τά ἠλεκτρομηχανολογικά. Ἄν ὅλα πᾶνε καλά, τό ἔργο θά παραδοθεῖ μέσα σέ λίγους μῆνες.

Ποῦ νά στραφεῖς καί νά ζητήσεις ὑπεράσπιση; Στήν Ἀνώτατη βαθμίδα τῆς Δικαιοσύνης; Ἀπογοητεύεσαι. Αὐτά προβλέπει τό Σύνταγμά μας, πού ἀρχίζει μέ τήν ἐπίκληση στήν ἁγία Τριάδα; Μήπως στίς μουσουλμανικές χῶρες χτίστηκε καμία χριστιανική ἐκκλησία; Οἱ μουσουλμάνοι σφάζουν συνέχεια χριστιανούς στή Μέση Ἀνατολή κι ἐμεῖς, ἀντί νά διαμαρτυρηθοῦμε, τούς ἐπιβραβεύουμε κατασκευάζοντάς τους τζαμί. Ὅσο γιά τά λεφτά... αὐτά ὑπάρχουν, ὅταν πρόκειται γιά τό τζαμί κι ἄς λιμοκτονοῦν οἱ πολύτεκνες οἰκογένειες τῶν συμπατριωτῶν μας.

Ἱερός πόθος

Μᾶς συγκινοῦσε ὅταν κάποιες φορές παλαιότερα ἀκούγαμε γιά ἀνθρώπους ἀγράμματους πού προσπαθοῦσαν νά μάθουν λίγα γράμματα μόνο καί μόνο γιά νά μελετοῦν τήν ἁγία Γραφή. Πόσο συγκλονιστικό ὅμως εἶναι αὐτό πού διαβάσαμε σέ εἶδηση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ - Μακεδονικοῦ Πρακτορείου εἰδήσεων (5/5): Ἐνα νέο σχολεῖο ἑλληνικῆς γλώσσας ἀνθεῖ στήν καρδιά τῆς Βηθλεέμ. Μέ διδάσκοντες ἐθελοντές καθηγητές τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θράκης καί μέ τήν οικονομική συμβολή τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό πρόγραμμα λειτουργεῖ ἐδῶ κι ἕνα χρόνο καί οἱ πρῶτοι 22 μαθητές ὀλοκλήρωσαν τό πρῶτο ἐπίπεδο τῆς γλώσσας. Ὁ λόγος φοίτησης σ' αὐτό τό σχολεῖο γιά κάποιους ἀπό τούς ἀραβόφωνους μαθητές του εἶναι τό ἐνδιαφέρον γιά τόν ὀρθόδοξο χριστιανισμό καί ἡ ἐπιθυμία νά διαβάσουν τά θρησκευτικά κείμενα (ἁγία Γραφή καί Πατέρες).

Ἐπὶ πλέον ἀκόμη καρδιές μέ ἱερούς πόθους πού δέν λογαριάζουν κόπους καί δυσκολίες γιά νά τούς ἐκπληρώσουν.

Ψαλμός 121ος:

Ἡ νοσταλγία καί τό καύχημα τοῦ πιστοῦ

Ὁ τρίτος ψαλμός τῶν ἀναβαθμῶν, σύμφωνα μέ τούς περισσότερους ἐρμηνευτές, γράφτηκε στά χρόνια τῆς βαβυλωνίας αἰχμαλωσίας. Εἶναι ἕνα χαρμόσυνο λυρικό τραγούδι, πού τό τραγουδοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι κατά τίς ἱερές ἀποδημίες τους πρός τήν Ἱερουσαλήμ. Μέ τίς ζωηρές του παρηχήσεις μεταγγίζει ἐνθουσιασμό καί εὐφροσύνη. Σύντομα ἀλλά πολύ δυνατά ἐκφράζει τήν νοσταλγία τοῦ πιστοῦ γιά τήν ἀγαπημένη του πατρίδα καί τήν λαχτάρα του γιά τήν συνάντηση ἐκεῖ, στήν ἱερή πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ, μέ τόν Θεό καί τούς ἀδελφούς του. Θά μπορούσαμε νά δώσουμε στόν ψαλμό τόν τίτλο: «Ἱερουσαλήμ, ἡ νοσταλγία καί τό καύχημα τοῦ πιστοῦ!».

Κείμενο

1. Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.
2. Ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ.
3. Ἱερουσαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχή αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.
4. Ἐκεῖ γάρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου.
5. Ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ.
6. Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε.
7. Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.
8. Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίων μου, ἐλάουν δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ.
9. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

Μετάφραση

1. Εὐφράνθηκα, ὅταν μοῦ ἀνήγγειλαν: «Στόν οἶκο τοῦ Κυρίου θά πορευθοῦμε!».
2. Καί νά, τά πόδια μας πατοῦν στίς αὐλές σου, Ἱερουσαλήμ.
3. Ἱερουσαλήμ, κτίσθηκες ὡς πόλη, πού οἱ πολῖτες σου συναθροίζονται στόν δικό σου τόπο.
4. Ναί, ἐκεῖ ἀνεβαίνουν οἱ φυλές, οἱ φυλές πού ἀποτελοῦν τόν λαό τοῦ Κυρίου, ὡς μαρτυρία τοῦ Ἰσραήλ, γιά τήν δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου.
5. Ἐκεῖ στήθηκαν θρόνοι, ὅπου κάθισαν κριτές, θρόνοι στόν οἶκο τοῦ Δαυῖδ.
6. Εὐχηθεῖτε, λοιπόν, γιά τήν εἰρήνη τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐημερία ἅς ἔχουν ὅσοι σέ ἀγαποῦν!
7. Καί μάλιστα νά ἔχουν εἰρήνη τά στρατεύματά σου καὶ εὐημερία τά ὄχυρά σου!
8. Γιά χάρη τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν φίλων μου εὐχήθηκα νά ἔχεις εἰρήνη.
9. Γιά χάρη τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ μας ζητῶ ἐπίμονα νά ἔχεις ἀγαθὰ.

Εἶναι γνωστό ὅτι τόν καιρό ἐκεῖνο τά ταξίδια δέν ἦταν εὐκόλα. Ἐκτός ἀπό τούς φυσικούς κινδύνους -δυσμενεῖς καιρικές συνθήκες, ἄγρια θηρία- οἱ ταξιδιώτες ἀπειλοῦνταν καί ἀπό τίς ἐπιθέσεις τῶν ληστῶν, πού εἶχαν τά λημέρια τους στήν ἔρημο. Γι' αὐτό ξεκινούσαν πάντοτε τό ταξίδι ὀργανωμένα караβάνια. Ὁ ψαλμωδός ἐκφράζει τήν εὐφροσύνη του τήν ὥρα πού ἀκούει τήν προαναγγελία ἐνός τέτοιου ταξιδιοῦ: *εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.* Ἡ χαρά του εἶναι πολύ δυνατή γιατί θά βρεθεῖ ξανά στόν οἶκο τοῦ Κυρίου. Δέν λαχταρᾷ τόσο νά ξαναδεῖ τό σπίτι του ὅσο τά ιερά σκηνώματα τοῦ Κυρίου του. Στόν τόπο τῆς αἰχμαλωσίας στεροῦνταν τήν λατρεία. Ἡ στέρηση, κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο, φουντώνει τόν πόθο.

Καί νά, ὁ ψαλμωδός ξεχνᾷ τίς ταιπωρίες καί τούς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ, φτερουγίζει ἡ καρδιά του καί φτάνει ἤδη στίς αὐλές τοῦ Ναοῦ, στά ιερά χώματα τῆς Ἱερουσαλήμ: *ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ.* Μέ τά μάτια τῆς καρδιάς του ἤδη τήν ἀντικρῦζει καί πλέκει τό ἐγκώμιό της: *Ἱερουσαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχή αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.* Εἶναι ἡ πόλη τῆς ὁποίας ἡ μετοχή, οἱ μέτοχοι, οἱ πολῖτες συναντιοῦνται στόν ἴδιο τόπο, γιατί τούς συνδέει ἡ ἴδια πίστη στόν ἕνα ἀληθινό Θεό.

Ὁ ψαλμωδός βλέπει νά ἀνεβαίνουν στήν Ἱερουσαλήμ ὅλες οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ: *ἐκεῖ γάρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί,*

φυλαί Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου. Εἶναι, βέβαια, γνωστό ὅτι τό δωδεκάφυλο τοῦ Ἰσραήλ εἶχε χωρισθεῖ σέ δύο βασιλεια: τό νότιο (φυλές Ἰούδα καί Βενιαμίν) καί τό βόρειο (οἱ ὑπόλοιπες δέκα φυλές). Ὁ εὐσεβής ψαλμωδός, ὡστόσο, βλέπει νά συγκεντρώνεται στήν Ἱερουσαλήμ ὅλος ὁ ἰσραηλιτικός λαός. Ἐκεῖ μπορεῖ νά δοξολογήσει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, γιατί ἐκεῖ βρίσκεται ὁ ἕνας καί μοναδικός ναός τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ πόθος τῆς λατρείας τούς ἐνώνει ὅλους, τούς ἀδελφώνει στά ιερά σκηνώματα. Οἱ λατρευτικές αὐτές συνάξεις ιδιαίτερα κατά τίς μεγάλες γιορτές ἀποτελοῦσαν θεσμό, *μαρτύριον*, μιά μαρτυρία γιά τήν ἔνδοξη ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ ἀλλά καί γιά τήν συνεχῆ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Ἄν καί ἐξουθενωμένο τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ τήν ἐποχή πού γράφεται ὁ ψαλμός, ὁ ποιητής δέν ξεχνᾷ τήν παλιά δόξα: *ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ.* Στήν καρδιά του κρυφοκαίει ἡ ἐλπίδα γιά τήν ἀναστήλωση τῆς περιλαμπρῆς βασιλείας τοῦ Δαυῖδ. Γι' αὐτό προσκαλεῖ τούς προσκυνητές νά εὐχηθοῦν γιά τήν εἰρήνη καί τήν εὐημερία τῆς Ἱερουσαλήμ: *ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τήν Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε· γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.* Ἐπιθυμεῖ εἰρήνη καί εὐημερία *ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν* του, γιά χάρη τῶν Ἰουδαίων πού κατοικοῦν στήν Ἱερουσαλήμ *καὶ τῶν πλησίων* του, γιά χάρη ἐκείνων πού εἶναι αἰχμά-

λωτοι στην Βαβυλώνα. Μά
ἀκόμη πιό πολύ ἔνεκα τοῦ
οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.
Φλέγεται ἡ καρδιά του ἀπό
τόν πόθο γιά τόν οἶκο τοῦ
Κυρίου. Γι' αὐτό ἐπίμονα ζη-
τᾶ τήν εὐημερία τῆς Ἱερου-
σαλήμ, γιά νά ξαναβρεῖ ὁ
ναός τήν παλιά του δόξα.

Ἐρμηνεύοντας τόν ψαλ-
μό οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλη-
σίας μας τονίζουν ὅτι τό ἰδι-
αίτερο μεγαλεῖο του εἶναι ἡ
προφητική του πνοή. Οἱ εὐ-
χές τοῦ ψαλμωδοῦ γιά τήν
παντοτινή καί τέλεια εἰρήνη
δέν ἐκπληρώθηκαν ποτέ
στήν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ.
Παρότι ἡ εἰρήνη ἀποτελεῖ
τό β' συνθετικό τοῦ ὀνόμα-
τος Ἱερουσαλήμ (ἡ ἑβραϊκή
λέξη «σαλήμ» σημαίνει «εἰ-
ρήνη»), ἡ ζωή τῆς Ἱερουσα-
λήμ συνήθως κυλοῦσε ἀ-
νάμεσα σέ πολέμους καί ἀ-
ναταραχές. Τήν τέλεια εἰρή-
νη τήν χαίρεται μόνο ἡ νέα
Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ, στρατευομένη
καί θριαμβεύουσα. Διότι ὁ
Χριστός εἶναι ὁ ἄρχων τῆς
εἰρήνης καί ἡ Ἐκκλησία του
ἡ βασιλεία τῆς εἰρήνης. Αὐ-
τή τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ
καί τῆς Ἐκκλησίας του ὀρα-
ματίζεται προφητικά ὁ
ψαλμωδός.

† Στέργιος Σάκκος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν ἀδελφότητα

* Γαληνοῦ Παρασκευή 40€ * Γούδα Μαρία, Βασιλική,
Χριστίνα, εἰς μνήμην τῆς μητέρας τους Γεωργίας, 300€
* Ἐρελιάδης Αναστάσιος, εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς του
Τριανταφυλλιᾶς, 500€ * Κεσετζή Ἀντιγόνη, εἰς μνήμην
Στεργίου Σάκκου, Πausανίου Κουτλεμάνη, Παναγιώ-
του καί Μαρίας Ὀρφανίδου, 500€ * Κοντογούνη Ἑλέ-
νη, εἰς μνήμην Περικλῆ Παπαβασιλείου 100€ * Τσαγ-
κούλης Ν. Γεώργιος, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου,
Πασανίου Κουτλεμάνη καί Μαρίας Σάκκου, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

* Α.Γ. 10€ * Καβατζικλῆς Φίλιππος 40€ * Koutsis Mi-
chael 30€ * Κώττας Μιλτιάδης 10€ * Σταυράκη Πανα-
γιώτα 10€ * Τραχανᾶς Γεώργιος 10€ * Φωτιάδου Μα-
ρία 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην

Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Α.Ε. 400€ * Α.Κ. 20€ * Α.Π. 70€ * Αντωνίου Κλε-
ονίκη 80€ * Βουτσινᾶ Μαρία 50€ * Γ.Α. 130€ * Γ.Π.
20€ * Δ.Γ. 50€ * Δ.Δ. 600€ * Δ.Ν. 150€ * Δ.Σ. 50€ *
Ζαγκιόρης Αναστάσιος-Σπύρος 100€ * Κ.Α. 50€ *
Κ.Γ. 100€ * Κ.Δ. 100€ * Κ.Ε. 500€ * Κ.Μ. 530€ *
Κ.Ν. 500€ * Κ.Π. 1.000€ * Κ.Π. 2.000€ * Κουβρακί-
δου Εὐγνωσία 20€ * Λ.Σ. 100€ * Μ.Α. 150€ * Μ.Α.
80€ * Μηλιώνη Παναγιώτα 100€ * Μητσόπουλος
Παναγιώτης 800€ * Μητσόπουλος Φίλιππος 50€ *
Μπισμπίνα Γερακίνα 15€ * Π.Α. 30€ * Π.Χ. 150€ *
Παπαδοπούλου Γιαννούλα 20€ * Παπανικολάου Φρει-
δερίκη 200€ * Σ.Γ. 80€ * Σ.Ι. 100€ * Σ.Σ 200€ * Τ.Γ.
300€ * Τ.Ι. 500€ * Τ.Κ. 50€ * Τ.Χ. 20€ * Τ.Χ. 60€ *
Τ.Χ. 600€ * Τ.Χ. 700€ * Ταρασίδου-Ρογγότη Ἑλένη
25€ * Χ.Ε. 100€ * Χ.Ε. 50€ * Χ.Κ. 150€.

Γιά τίς Φυλακές

* Α.Ε. 50€ * Ἀδαμίδου Σουλτάνα 20€ * Γαληνοῦ Πα-
ρασκευή 20€ * Δ.Τ. 20€ * Δελιγιαννίδου Ἑλένη 50€
* Δούβαλης Ἀνδρέας 30€ * Ζαχαροπλαστεῖα Ἀλεξοῦδας
200€ * Κ.Π. 350€ * Κ.Χ. 150€ * Μ.Γ. 700€ * Μητάδη
Ὀλυμπία 30€ * Μπήντας Ἰωάννης 70€ * Π.Λ., εἰς μνή-
μην Ἀθανασίου καί Δήμητρας, 10€ * Σταυρίδου Μαρία
40€ * Τριανταφυλλίδου Ἐλευθερία, εἰς μνήμην συζύγου
Ἐλευθερίου, 20€ * Τσιφτοῦ Κυριακή 20€ * Φωτσεινοῦ
Ἐλισάβετ 100€.

Διήγημα

Στόν τόπο μου τό καλοκαίρι βαστά μέ-
χρι πού νά 'θγει καί ό
Σεπτέμβρης, μά όλοι
τό ξέραμε πώς στήν
ούσία στά τέλη τ'
Αύγούστου τέλειω-
νε. Ό Σεπτέμβρης,
όσο ζεστός κι αν ή-
ταν, δέν ήταν καλο-
καίρι. Μαζί μέ τά χε-
λιδόνια πού μάς τά έπαιρνε, μάς έπαιρ-
νε καί τούς φίλους, τούς θειούς καί τίς
θειές πού έρχονταν γιά διακοπές, μάς
έπαιρνε τήν ξεγνοιασιά. Κάθε καλο-
καίρι στό μικρό μου χωριό τέλειωνε μέ
τήν ίδια άπαράλλακτη εικόνα. Έμεις
πού μέναμε, βλέποντάς το νά άδειάζει
νιώθαμε τό άδειασμα όμοιο μέ κείνο
πού νιώθαμε στήν καρδιά μας· καί 'κεϊ-
νοι πού έφευγαν άφηναν μέ τό δάκρυ
τους σέ μάς κάτι άπό τή δική τους τήν
καρδιά.

Έτσι ήταν τά πράγματα ως εκείνο
τό πικρό καλοκαίρι τοϋ 1974. Τό μικρό
χωριό μου γέμισε προσφυγιά. Καί έπει-
δή τή δική μας τήν φυλή «δέν τήν βα-
ραίνει ό πόλεμος κι έμπόδισμα δέν
είναι, στίς κορασιές νά τραγουδοϋν καί
στά παιδιά νά παίζουν» εκείνο τό καλο-
καίρι ήταν τό πιό μακρύ πού θυμάμαι.

Ήμουν άκόμα παιδί, καί τά παιδιά
εϋκολα ξεχνοϋν τό κακό. Καινούργιοι
φίλοι, καινούργια παιχνίδια. Καί θά ήμα-
σταν όλοι εϋτυχισμένοι αν δέν ύπήρ-
χαν οί μεγάλοι μέ τά μαϋρα πού μάς
θύμιζαν πώς έγινε πόλεμος, οί γυναίκες
μέ τά μαντήλια καί τά τρομαγμένα ά-
κόμα μάτια. Αν δέν άκούγαμε τίς νύ-
χτες άπό τά άνοιχτά παράθυρα τούς
θρήνους πού έσκίζαν τό σκοτάδι κι έ-
φταναν ως τίς αλάνες πού ως άργά παί-
ζαμε.

Προσμένουνε τήν ώρα!

Σάν τέλειωσε ό Αϋγουστος τίποτα
δέν άλλαξε στό χωριό μου. Κανένας
φίλος δέν γύρισε εκεί άπ' όπου ήρθε,
κανένα σπίτι δέν άδειασε. Ό Σεπτέμ-
βρης μάς βρήκε όλους μαζί ντόπιους
καί πρόσφυγες μέ άδεια τήν καρδιά καί
γεμάτο τό χωριό.

Ήταν, θυμάμαι, λίγο πρίν άνοιξουν
τά σχολεία καί ό καινούργιος δάσκαλος
είχε ήδη έρθει στό χωριό καί καθόταν
μαζί μέ τούς άνδρες στό καφενείο. Έγώ
πού είχα τελειώσει τό Δημοτικό πλησί-
ασα μέ πιό πολύ θάρρος νά τόν δώ άπό
κοντά. Ήταν νέος καί μου φάνηκε συμ-
παθητικός.

- Δάσκαλε, άκουσα νά λέει ό γερο-
Θωμάς, πού πλησίαζε τά ένενήντα καί
ήταν άπό τούς πρώτους πρόσφυγες
πού ήρθαν στό χωριό. Έσύ πού είσαι
γραμματιζούμενος τί λές; Θά γυρίσου-
με πίσω;

Στύλωσα τό άφτί μου ν' άκούσω τί
θά έλεγε ό δάσκαλος. Παράξενο, εκεί-
νος δέν είπε τίποτα, μόνο έκλαψε.

- Δάσκαλε, γιατί δέν μ' άπαντάς, έ-
πέμενε ό γερο-Θωμάς, θά γυρίσουμε
στά σπίτια μας;

- Θά γυρίσουμε, παππού, θά γυρί-
σουμε! άπάντησε άργά - άργά ό δάσκα-
λος καί χείδεψε μέ στοργή τό γέρικο
χείρι π' άκουμπούσε στό μπαστούνι.

Άπό κείνη τήν ώρα ένιωσα πώς με-

γάλωσα, από κείνη τήν ώρα έχασα τήν ξεγνοιασιά μου. Δέν ήμουν πρόσφυγας, ὅμως κατάλαβα τί σημαίνει μοιρασμένη πατρίδα, καί ἀγάπησα τούς πρόσφυγες μέ ὅλη τήν καρδιά μου.

Ὁ γερο-Θωμᾶς ἔγινε μιά ἀπό τίς ἔγνοιες μου. Ὅλο τάχα τυχαῖα περνοῦσα ἔξω ἀπό τό σπίτι του καί ὄλο ἔβρισκα ἀφορμές νά κουβεντιάζω μαζί του.

- Ἄχ, παιδί μου, μοῦ εἶπε μιά μέρα, ἄφησα τήν κυρά μου, τρεῖς μέρες πεθασμένη σέ νιόσκαφτο τάφο. Οὔτε σταυρό δέν πρόλαβα νά στήσω, οὔτε τρισάγιο νά τῆς κάνω.

- Παιδιά δέν ἔχεις, παππού, τόν ρώτησα.

Ἄνοιξε τή χούφτα του καί τέντωσε ὅλα τά δάκτυλά του.

- Πέντε, μοῦ ἀπάντησε. Ὅλα στήν Ἀγγλία, κι οὔτε πού ξέρουν γιά τή μάνα τους, δέν πρόλαβα νά τούς τό γράψω.

- Καί δέν σ' ἔψαξαν, παππού; ρώτησα ὄλο ἀπορία.

- Ξέρω κι ἐγώ παιδί μου; ἀπάντησε ὁ γέρος καί τόν πῆρε τό παράπονο.

Ὁ γερο-Θωμᾶς εἶχε ἓνα μικρό τρανζιστοράκι καί τό ἀκουμποῦσε, τό κολλοῦσε πές καλύτερα, πάνω στ' ἀφτί του κάθε φορά πού ξεκινοῦσε ἡ ἐκπομπή «Ἀναζητήσεις μέσω τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ». Δέν θά ξεχάσω ποτέ ἐκείνη τή μέρα πού ὁ ἐκφωνητής εἶπε: «Τόν Θωμᾶ Γεωργίου, 89 ἐτῶν, ψάχνουν τά παιδιά του Ἀνδρέας, Μάριος, Γεωργία, Παρασκευή καί Ἐλένη. Ὅποιος γνωρίζει κάτι γι' αὐτόν νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τά γραφεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ».

Ἄφησα τόν παππού νά κλαίει ἀπό τή χαρά του καί ἔτρεξα στόν δάσκαλο.

Στίς 10 τοῦ Σεπτέμβρη ὁ γιός του ὁ Ἀνδρέας μαζί μέ τόν ἐγγονό του Θωμᾶ ἤρθαν καί τόν βρῆκαν στό χωριό. Τόν πίεζαν νά τόν πάρουν μαζί τους στήν Ἀγγλία, μά ἐκεῖνος δέν ἤθελε οὔτε νά τό ἀκούσει.

- Μέ καρτερᾶ ἡ μάνα σου, γιέ μου, τοῦ εἶπε ὅταν ἐκεῖνος ἐπέμενε. Πρέπει νά τῆς κάνω σταυρό! Ξέρεις τί σημαίνει μνημα δίχως σταυρό; Τουρκάλα δέν ἦταν, γιέ μου, ἡ μάνα σου καί τήν ἀγαποῦσε πολύ τήν Ἐκκλησία.

- Ποῦ θά πάει; Σιγά - σιγά θά τόν πείσω, μοῦ εἶπε αἰσιόδοξα ὁ κυρ-Ἀνδρέας.

Τήν ἄλλη μέρα ὁ παππούς ἐπέμενε νά πάνε ὄλοι μαζί στήν πόλη. Ζήτησε ἀπό τή μάνα μου νά πάρουν καί μένα μαζί τους.

- Τώρα πού εἶσαι ἐδῶ νά παραγγείλουμε τό σταυρό γιά τόν τάφο τῆς μάνας σου νά εἶναι ἔτοιμος ὅταν γυρίσουμε πίσω. Καί θέλω νά εἶσαι καί σύ, παιδί μου, -γύρισε καί εἶπε σέ μένα- γιά νά ξέρεις ποιός σταυρός εἶναι, μή μέ γελάσουν ἐπειδῆ εἶμαι γέρος.

Παραγγείλαμε τόν σταυρό καί γυρίσαμε πίσω. Ὁ γέρος ἦταν πιά ἡσυχος.

Ἀνήμερα τοῦ Σταυροῦ στίς 14 τοῦ μήνα ἡ καμπάνα κτύπησε πένθιμα. Ὁ γερο-Θωμᾶς ἔφυγε γιά τήν ἀληθινή αἰώνια πατρίδα.

Ὅλο τό χωριό, ντόπιοι καί πρόσφυγες, ἦταν ἐκεῖ ὅταν ἡ γῆ τοῦ χωριοῦ μου δεχότανε στά σπλάχνα τῆς τόν πρῶτο πρόσφυγα. Ὁ σταυρός πού ὁ ἴδιος παρήγγειλε στήθηκε πάνω στό λιτό του μνημα.

Πέρασαν 40 χρόνια! Τά κόκκαλα τοῦ γερο-Θωμᾶ ἔγιναν ἓνα μέ τό χῶμα τοῦ χωριοῦ μου καί ὁ σταυρός πού μένει ἐκεῖ στημένος θυμίζει πῶς ἀνήκει καί σ' ἓναν ἄλλο τάφο καί ἀνανεώνει τήν ἐλπίδα πῶς κάποτε δυό χέρια θά τόν σηκώσουν μαζί μέ τά κόκκαλα τοῦ παππού Θωμᾶ γιά νά τόν μεταφέρουν ἐκεῖ, ἐκεῖ πού ἔμεινε ἡ καρδιά καί ἡ κυρά τοῦ γερο-Θωμᾶ. Ἐκεῖ πού σέ κανένα μνημα πιά δέν ἄφησαν σταυρό. Καί τότε θά εἶναι Ἀνάσταση!

E.B.

Έλθέ, Παράκλητε αγαθέ

Κατασκήνωση 2014

Όπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, σκοπός τοῦ κάθε χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Μοναδική καί ἀτίμητη εἶναι ἡ προσφορά του. Αυτό μετατρέπει τή σωτηρία, πού χαρίζεται μέ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ σέ ὄλη τήν ἀνθρωπότητα, ἀπό ἀντικειμενικό ἀγαθό σέ ὑποκειμενική ὑπόθεση τοῦ κάθε πιστοῦ. Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι ὅτι δέν αισθανόμαστε τόσο οἰκεῖα μέ τό τρίτο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος. Νιώθουμε μᾶλλον λίγο ξένοι πρὸς αὐτό. Τή δυσκολία αὐτή προσπάθησε νά ἀντιμετωπίσει ἡ φετινὴ κατασκήνωση, τῆς ὁποίας ἡ ὀνομασία ἦταν μιὰ ἐπίκληση στό ἅγιο Πνεῦμα: «Ἐλθέ, Παράκλητε αγαθέ».

Μέ τή χάρη τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ καί τίς εὐλογίες τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, λειτούργησε γιά δευτέρη χρονιά ἡ κατασκήνωση ἀρρένων τῆς Ἀδελφότητάς μας στήν πλαγιά τοῦ Μπέλες, στήν Καστανούσα Σερρῶν. Στόν ἐνάμισυ μῆνα πού λειτούργησε φιλοξένησε

ἀγόρια Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καί Λυκείου στίς ἀντίστοιχες περιόδους, φοιτητές καί ἄνδρες σέ τρεῖς περιόδους. Πραγματοποιήθηκε ἐπίσης φέτος γιά πρώτη φορά καί εἰδική περίοδος πού λειτούργησε ὡς σεμινάριο στελεχῶν.

Παράλληλα στίς κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδος», στά Ἄνω Πορόια Σερρῶν φιλοξενήθηκαν οἱ μαθήτριες ὄλων τῶν βαθμίδων: φοιτήτριες, κύκλοι ἐπιστημόνων, καθώς καί μέλη τῶν κύκλων μελέτης ἁγίας Γραφῆς. Λειτούργησαν ἐπίσης σεμινάρια νεαρῶν μητέρων. Τέλος, τό ἐπισφράγισμα τῆς κατασκηνωτικῆς διακονίας ἀποτέλεσε τό τριήμερο οἰκογενειῶν στίς Φώκιες Χαλκιδικῆς. 115 οἰκογένειες μέ τά μέλη τους πού ξεπερνοῦσαν τά 600 ἄτομα ἔζησαν τήν πρωτοχριστιανική κοινωνία. Ἦταν γιά ὅλους μιὰ ἀνανέωση πνευματική. Εὐλογητός ὁ Θεός. Εὐχόμαστε ὁ Παράκλητος νά συνεχίσει τήν πνευματική καλλιέργεια στήν κάθε ψυχή.

Κάθε κατασκηνωτική περίοδος άποτέλεσε ένα σημείο συνάντησης και γνωριμίας με τον Παράκλητο. Καί αισθανθήκαμε ιδιαίτερα την παρουσία Του φέτος. Τήν άντικρύσαμε στά χαρούμενα καί γεμάτα άγάπη πρόσωπα τών ύπευθόνων, τών κυριών τής κουζίνας καί τών στελεχών πού έθελοντικά καί με προσωπικές θυσίες διακόνησαν καί τή φετινή χρονιά. Τή γνωρίσαμε μέσα άπό τά άναγνωσμάτα καί τίς άπογενματινές συναντήσεις. Τήν άντιληφθήκαμε στην άρμονική κοινωνία τών κατασκηνωτών με ταξύ τους. Τήν τραγουδήσαμε «νά καρπίζει σιωπηλά τό δέντρο τής ζωής μας». Μάς συντρόφευε στίς πορείες, στά παιχνίδια μας καί ιδιαίτερα στίς ταπεινές μας προσευχές. Μά έντονότερα τή βίωσαμε στά μυστήρια τής Έκκλησίας μας. Στά λαμπερά πρόσωπα τών κατασκηνωτών μετά τήν έξομολόγηση κάτω άπό τό πετραχήλι του πατρός Μιχαήλ. Στίς θείες Λειτουργίες στον ναό πού ήταν άφιερωμένος στο όνομά Του, όπου μάς έπισκεπτόταν καί μάς έκανε σύσσωμους καί συναιμους Χριστού.

Νά δώσει ό Θεός νά άξιοποιήσουμε τήν παρουσία Του καί στην καθημερινή μας ζωή, ώστε νά γενούμαστε πάντοτε τούς καρπούς πού χαρίζει ή κοινωνία μαζί Του.

Είχα άκουσει για την κατασκήνωση από τον μεγαλύτερο αδελφό μου για τόπο πόσο ώραία περνάνε και πε- ρίμενα με άγωνία νά έρθει και ή δική μου σειρά. Έτσι φέτος τερα και από τίς διακοπές στη θάλασσα πού πήγα με τούς γονείς μου! Γνώρισα και- νούργιους φίλους από τήν πρώτη μέρα κιόλας. Μου έκανε εντύπωση πού στα παιχνίδια δέν μαλώναμε και δέν λέγαμε άσχημες κουβέντες, όπως κάνουνε στη- τονιά μου. Μου άρεσε πολύ πού τρώγαμε όλη ή σκηνή μαζί, τά πολλά παιχνίδια και ή πορεία στό ποταμάκι πού μπήκαμε και μέσα. Χάρηκα πολύ πού έμαθα πολλά τρα- γούδια και τά τραγουδάω και μέσα στό σπίτι, αν και με μαλώνει ό αδελφός μου ότι είμαι φάλτσος. Άλλά πιο χαρούμενος ένιωσα όταν έξομολογήθηκα για πρώτη φορά στόν πατέρα Μιχαήλ. Στην άρχή ντρεπόμουν αλλά μετά πού μπήκα δέν τό μετάνιωσα καθόλου. Πήρα απόφαση νά προσείχομαι κάθε πρωί και βράδυ, όπως κάναμε και στην κατασκήνωση, και όταν άρχίσουν τά σχολεία νά συναντήσω τούς νέους φίλους μου στό κατηχητικό.

Κ.Μ., Δημοτικό

- Τό πρόσωπό σου λάμπει, ἦταν τά πρῶτα λόγια του πατέρα μου, μετά τό καλωσόρισμα, ὅταν ἐπιστρέψαμε μέ τό λεωφορεῖο ἀπό τήν κατασκήνωση.

Δέν εἶχα βέβαια καθρέφτη νά τό δῶ, ἀλλά μέσα μου ἐνιωθα μεγάλη χαρά πού πήγα καί φέτος κατασκήνωση. Αὐτό πού μοῦ ἀρέσει πολύ στήν κατασκήνωση εἶναι ὅτι ἀξιοποιοῦμε κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας. Τό πρῶί μετά τό ἐγεργτήριο καί τήν γυμναστική, πού δέν τή συνήθισα ποτέ, εἶχαμε τήν πρωινή προσευχή, ἔπαρση σημαίας καί τό πρωινό ἀνάγνωσμα. Μετά τό πρωινό ρόφημα εἶχαμε παιχνίδι στά γήπεδα. Ἰδιαίτερα θά θυμόμαστε τήν ἐξοδο πού ζυπήσαμε πολύ νωρίς καί κάναμε τό πρόγραμμά μας μέσα στό δάσος. Τήν ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ τήν χαιρόμασταν, ὄχι μόνο γιά τό ὠραῖο φαγητό ἀλλά καί γιά τά παιχνίδια-ἐκπλήξεις πού ἀκολουθοῦσαν. Μετά τή μεσημεριανή ἀνάπαυση, τό μόνο σημεῖο τοῦ προγράμματος πού δυσκολευόμουν, καί τό ἀπογευματινό, εἶχαμε ὀργανωμένα κατασκηνωτικά παιχνίδια, ὅπως παιχνίδι τοῦ δάσους, τοῦ θησαυροῦ, σταθμούς κτλ. Στή συνέχεια μαζευόμασταν γιά ὑποστολή σημαίας. Ἀκολουθοῦσε πολύ τραγούδι, στό ὅποιο μοῦ φαίνεται ὅτι ἔβγαине ἡ ἐνταση ὅλης τῆς ἡμέρας καί στή συνέχεια ἀκολουθοῦσε τό μάθημα, πού συχνά συνοδεύταν ἀπό τίς ἀπορίες μας. Μέσα ἀπό τά ἀναγνώσματα καί τά μαθήματα γνώρισα καί τόν Παράκλητο, τό ἅγιο Πνεῦμα, πού μέχρι τότε ἤξερα γι' αὐτό ἐλάχιστα πράγματα. Ἀκολουθοῦσε τό βραδινό φαγητό καί ἡ βραδινή προσευχή.

Ποῦ νά σᾶς περιγράψω καί τά ἔκτακτα: τό νυχτερινό παιχνίδι καί τή βραδινή ψυχαγωγία στό ἀμφιθέατρο μετά τήν προσευχή, τήν ξαφνική ἐπίσκεψη τοῦ ἐπισκόπου πού τοῦ τραγουδήσαμε καί μᾶς μίλησε ἀπλά καί μέ ἀγάπη, τήν ἐξομολόγηση κτλ! Ἰδιαίτερη μέρα γιά τήν κατασκήνωσή μας ἦταν ἡ Κυριακή, ὅπου ἐκκλησιαστήκαμε τό πρῶί στήν Παλιά Καστανοῦσα στόν ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στό ὅποιο ἦταν ἀφιερωμένο καί τό ὄνομα τῆς κατασκήνωσῆς μας... Ἐλπίζω καί μέσ στή χρονιά νά πᾶμε ἐκδρομή στήν Καστανοῦσα. Τό σίγουρο εἶναι πώς θά συναντηθῶ ξανά μέ τοὺς συγκατασκηνωτές μου στήν μετακατασκηνωτική συνάντηση στή Θεσσαλονίκη στίς 21 Σεπτεμβρίου.

Π.Τ., Γυμνάσιο

Καθισμένος στο γραφείο κοιτάω τον έπιτραπέζιο ήμεροδείκτη που έχει σταματήσει στις 8/7. Δεν έχω διάθεση να τον γυρίσω στη σωστή ήμερομηνία. Είναι έτσι όπως τον άφησα την ημέρα που πήγα στην κατασκήνωση, την ημέρα που τόσο πολύ περίμενα. Νά σ'ας πω και κάτι ακόμα; Το σάκο μου δεν τον έχω ακόμα συμμαζέψει και άς παραπονιέται ή μητέρα μου. Βέβαια τον έχω αδειάσει από τ'ά πράγματα αλλά έχω την αίσθηση πως εκεί στη γωνία που βρίσκεται μου μιλάει και κάθε τόσο αδειάζω από αυτόν αναμνήσεις, αποφάσεις, εμπειρίες...

Η φετινή περίοδος Λυκείου μίλησε βαθιά μέσα μου. Νά σ'ας πω την αλήθεια δεν ξεκαθάρισα ακόμη τό γιατί. Αισθάνθηκα ότι η ατμόσφαιρα ήταν λίγο διαφορετική φέτος. Και δεν αναφέρομαι βέβαια στα νέα παιχνίδια που μας εξέπληξαν, στα ποδήλατα, στο beach volley... Και ούτε νομίζω ότι ήταν οι αδελφικές σχέσεις με συγκατασκηνωτές και στελέχη, στοιχεία που τ'ά απολαμβάνουμε κι άλλες χρονιές στην κατασκήνωση. Ήταν κάτι βαθύτερο, μία αίσθηση έσωτερικής ειρήνης και πληρότητας, σαν να ήταν παρόν ένα πολύ αγαπητό πρόσωπο σε όλες τις δραστηριότητές μας. Νομίζω πως δεν μπορώ να τό εκφράσω σωστά. Πάντως σκέφτομαι να κρατήσω τον σάκο στο δωμάτιό μου και να τον ξεσκονίζω ποῦ και ποῦ. Νά είναι εκεί, γιά να μου θυμίζει ότι η κατασκήνωση δεν διαρκεί λίγες καλοκαιρινές μέρες μόνο, δεν είναι ένας τρόπος, αλλά τρόπος ζωής.

Λυχνίτης

ΠΟΡΟΪΑ

Ἡ πνοή τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔπνευσε θαρρεῖς ὄχι μονάχα στίς ψυχές πού μέ πόθους καί λαχτάρα περισσῆ κατέφτασαν καί τό φετινό καλοκαίρι στήν ἀγκαλιά τῆς κατασκήνωσης, ἀλλά πότισε καί τό χῶμα καί τήν κάθε πέτρα καί τό κάθε λουλούδι κι ὅλα τά ὁμόρφυνε, τά μετέβαλε, τά μεταμόρφωσε. Ὅλοι καί ὅλα, ἔμψυχα καί ἄψυχα ἐνιωθες νά δέονται ἱκετευτικά: «Ἐλθέ, Παράκλητε ἀγαθέ».

Ἡ δική Του αὔρα ἔπνευσε καί κατηφόρισε ὡς τόν πλάτανο. Ἐκεῖ, στά φύλλα τοῦ μεγάλου δέντρου βρῆκε φυλαγμένα μικρά καρδιακά μηνύματα καί στροβιλίζοντας τα ὑψώνει τοῦτα τά γράμματα τῶν ψυχῶν στόν οὐρανό, στόν κατεξοχὴν ἀποδέκτη τους, τόν Θεό. Ἐξάλλου αὐτός ἦταν ὁ στόχος τῆς κατασκήνωσης... νά ἐξασφαλίσει γιά τήν κάθε ψυχή μία γραμμὴ ἐπικοινωνίας μέ τόν οὐρανό πού θά εἶναι πάντα ἀνοιχτή.

■ Ἐδῶ βρῆκαν «ἀνοιχτή τ' Οὐρανοῦ τή γραμμή» μικρά μπουμπούκια τοῦ Δημοτικοῦ, πού βίωσαν τήν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μέ μία ἀνεπανάληπτη χαρά κι ἐνθουσιασμό ἄνευ προηγουμένων, πού παραμιλοῦσαν στόν ὕπνο τους ἐπαναλαμβάνοντας τό ὄνομα τῆς κατασκήνωσης «Ἐλθέ, Παράκλητε ἀγαθέ», καθώς μ' αὐτό τόν πόθο ἄνοιγε κι ἔκλεινε ἡ κάθε μέρα. Ἀλλά καί αὐθόρμητα ἐκφράστηκαν στά γράμματά τους:

Δέν τό περίμενα νά λυπηθῶ τόσο πολύ πού φεύγουμε. Εὐχαριστῶ γιά τόν κόπο πού κάνατε γιά νά χαίρομαι ἐγώ.

Αναστασία Χίρς, Εὐνίκη

Θέλω νά σοῦ πῶ ὅτι ἀγάπησα αὐτή τήν κατασκήνωση μέσα ἀπό τήν καρδιά μου!

Κωνσταντῖνα Συμεωνίδου, Αντωνίνα

Θά ήθελα νά ευχαριστήσω τήν ἀρχηγό γιατί μᾶς φρόντισε καί μᾶς εἶπε πολλά πράγματα γιά τόν Χριστό.
Ἀφροδίτη Μικροπούλου, Κυράνα

Εὐχαριστῶ περισσότερο ἀπό ὅλους τόν Θεό πού ἦταν ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες κοντά μας.

*Ματίνα Κεπεσίδου,
 Φιλοθέη*

Μοῦ ἄρεσε πάρα πολύ αὐτή ἡ εὐκαιρία σέ αὐτή τήν κατασκήνωση, κοντά στόν Θεό καί τήν Παναγία. Μέσα στήν καρδιά μου μπήκε ὁ Παράκλητος καί φώτισε τήν καρδιά μου μέ ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία καί ἀγαθωσύνη. Ἔκανα πολλές μεγάλες φιλίες. Αὐτό πού ἐζήσα ἦταν ὄχι μόνο ἐκπληκτικό ἀλλά καταπληκτικό!
 Ἐδῶ περνᾶω τέλεια! Κάθε μέρα μᾶς περιμένει καί μία ἐκπληξή! Ἄν ὑπάρχει κάτι πού δέν μοῦ ἀρέσει; Τίποτα!
Ἄννα Κουρκούτα, Ἀντωνίνα

Ἀπό αὐτά τά μαθήματα πού κάναμε πῆρα τήν ἀπόφαση νά διαβάζω κάθε βράδυ ἓνα κομμάτι ἀπό τήν Καινή Διαθήκη καί νά μὴν σπαταλῶ ὅλο τόν χρόνο μου στήν τηλεόραση.
Εἰρήνη Ἐξαδακτύλου, Εὐνίκη

Ὅλα εἶναι φανταστικά: τά ὠραῖα λουλούδια, τά φαγητά, οἱ ὄμορφες προσευχές, τά τέλεια παιχνίδια... ἡ κατασκήνωση εἶναι ἓνα ξεχωριστό μέρος!
Χριστίνα Κρανωτή, Φιλοθέη

Μοῦ ἄρεσε πολύ ὁ ὕμνος καί θά προσπαθῶ νά κάνω πράξη τά λόγια του... Θά μοῦ λείπουν ὅλα αὐτά τά ἀξέχαστα πράγματα πού κάναμε ἐδῶ καί θέλω ὁ Παράκλητος νά μείνει γιά πάντα στήν καρδιά μου. Τό ὑπόσχομαι ὅτι καί τοῦ χρόνου πρῶτα ὁ Θεός θά Ξανάρθω!
Ἀναστασία Καραβόλτσι, Φιλοθέη

Κατασκήνωσή μου, μοῦ χάρισες
 τή μεγαλύτερη χαρά, γιατί γνώρισα
 ἀνθρώπους πού ἐμπιστεύτηκα. Ἡ κου-
 ζίνα βάζει ἓνα σημαντικό συστατικό
 στά φαγητά της: τήν ἀγάπη πού ἔχει
 μέσα στήν καρδιά της!
 Ἰωάννα Μετζίτη, Φιλοθέη

Εὐχαριστῶ πολύ γιά ὅ,τι μοῦ ἔδινε ἡ
 κατασκήνωση κάθε μέρα, γιά ὅλες τίς κυ-
 ρίες πού δούλεψαν γιά ὅλους ἐμάς, δη-
 λαδή τίς κυρίες τῆς κουζίνας καί ἰδιαίτερα
 τήν κ. Σοφία τή γιατρό!

Ἐλένη Πανταζή, Φιλοθέη

Αὐτή ἡ κατασκήνωση τοῦ κατηχη-
 τικοῦ εἶναι ἡ πιό διασκεδαστική σέ ὅλο
 τόν κόσμο. Δέν φανταζόμουνα ὅτι θά
 περνᾶμε τόσο καλά, ἂν καί τήν πρώτη
 μέρα δυσκολεύτηκα γιατί ἤθελα τή
 μαμά μου, ἀλλά μετά τό ξεπέρασα...

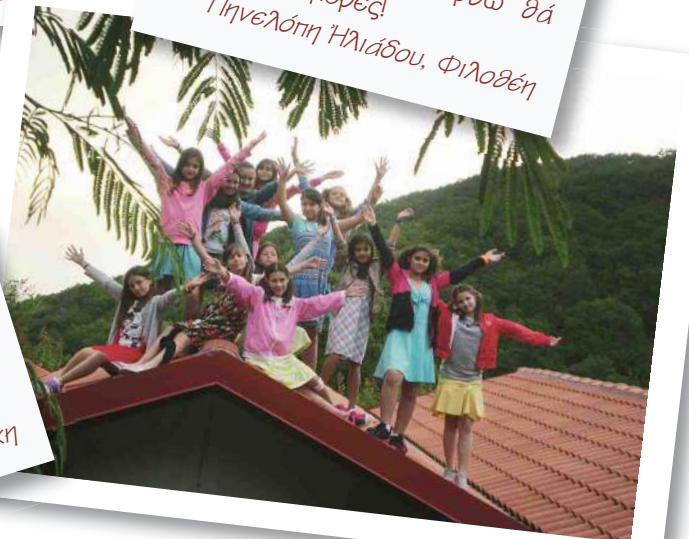
Ξανθούλα Μποζατζή, Φιλοθέη

Κατασκήνωσή μου θέλω νά
 σοῦ πῶ πῶς κάθε χρόνο γίνε-
 σαι ὅλο καί καλύτερη! Ὅταν με-
 γαλώσω θά ἤθελα νά γίνω
 στελεχάκι...

Γεωργία Κούσουλα, Ἀντωνίνα

Κατασκήνωσή μου, σοῦ
 ὑπόσχομαι πῶς θά ἀνοίγω
 κάθε μέρα τήν ἀγία μου Γραφή
 καί πῶς θά προσέχω τί λέω
 καί τί κάνω!
 Μαρίνα Μιχαλάκη, Εὐνίκη

Εἶμαι λυπημένη πού φεύγω,
 μέχρι ὅμως νά ξανάρθω θά
 μετρῶ τίς μέρες!
 Πηνελόπη Ηλιάδου, Φιλοθέη

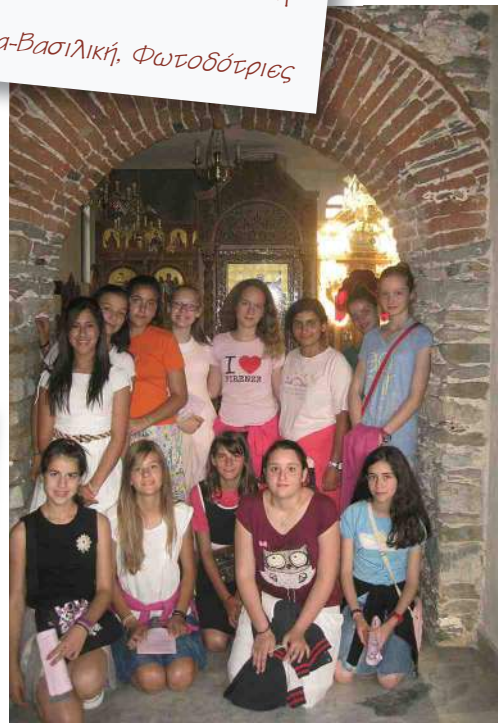
■ Έδω γνώρισαν τήν άνοιχτή γραμμή τά παιδιά του Γυμνασίου που άναζητοΰσαν με τήν Καινή Διαθήκη στό χέρι τίς άναφορές στό άγιο Πνεΰμα, που με τό ζωντανό τραγούδι τους προσκαλοΰσαν τόν Παράκλητο στή συντροφιά τους:

Μιά γλυκειά προσευχή θά βγει άπ' τήν ψυχή μου:
Κύριε, φύλαττε πάντα τήν κατασκήνωσή μου!
Κανελλάκη Μαρία-Βασιλική, Φωτοδότριες

Κατασκήνωση, μάς έμαθες ότι όλες είμαστε ναοί του Θεού και όπως ή άγία Έλένη Σινώπης νά προσαθοΰμε με κάθε τρόπο νά κρατοΰμε τήν άγνότητά μας.
Μάρθα Ταρασίδου, Άλπινίστριες

Κατασκήνωση μου, είσαι για μένα τρόπος ζωής. Με συμβουλεύεις ποιο δρόμο νά ακολουθήσω. Στο σπίτι ό,τι κι άν κάνω μου θυμίζει κατασκήνωση. Στο σχολείο τό ίδιο. Όπου κι άν είμαι σε θυμάμαι. Μου δίνεις σοφές συμβουλές για νά φτάσω στην αιώνια ζωή.
Ίουλία Παπαδούδη, Άλπινίστριες

Ὁ Παράκλητος ἄς
μπεῖ κι ἄς μείνει αἰώ-
νια σέ κάθε ἀνοιχτή
καρδιά. Ἀμήν...
Εἰρήνη, Ἀλπινίστριες

Ἄχ, λατρεύω αὐτή τήν
κατασκήνωση. Ἀγαπῶ τά πάν-
τα σ' αὐτό τόν ἱερό καί εὐλο-
γημένο τόπο! Ξέρετε γιατί;
Ἐπειδή ὄλα ἐδῶ προσφέρουν
ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη... Ἐπειδή
ἐδῶ εἶναι ὁ ἀληθινός παρά-
δεισος στή γῆ. Ἐλθέ, Παρά-
κλητε ἀγαθέ, καί στίς δικές
μας τίς καρδιές!

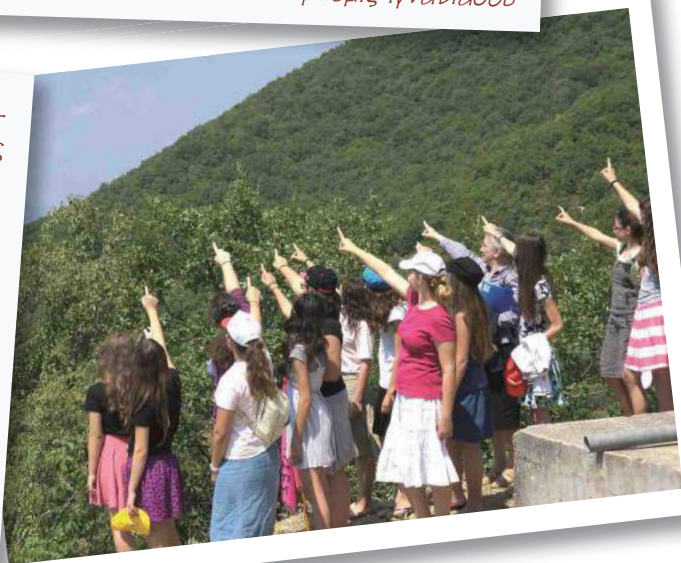
Ἄνα-Μαρία Κριστέα,
Ἄκτινοβόλες

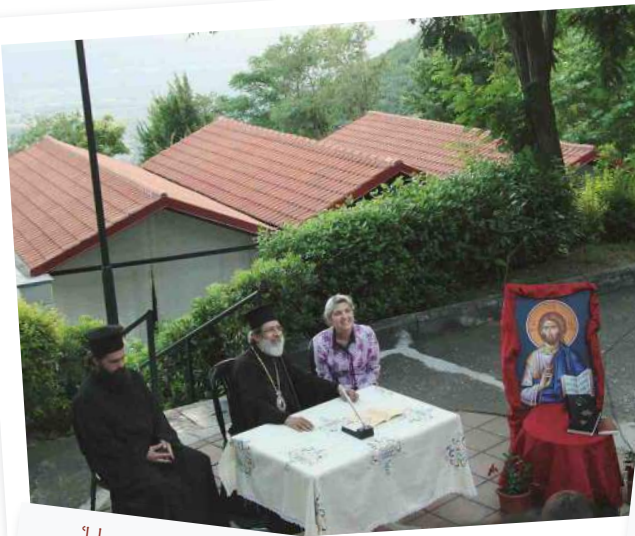
Τί τέλειοι ἦταν καί οἱ ἀγῶνες στό γήπεδο καί οἱ διαγωνισμοί γνώσεων!
Ἄν καί ποτέ δέν παίρναμε πρῶτο βραβεῖο, ἡ χαρά μας ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἄρτεμις Ἰγνατιάδου

Οἱ μέρες πέρασαν σάν ἓνα πο-
τάμι μέ γάργαρο νερό πού ὅποιος
τό πιεῖ θά τοῦ μείνει ἀξέχαστο.
Πλαί μας ἔστεκαν μέ ἀγάπη τά
στελέχη καί ἡ ἀρχηγός πού φρόντι-
ζε γιά τίς ἐπιθυμίες μας καί τό ὑ-
πέροχο πρόγραμμα... Ἐνα δάκρυ
κυλᾷ ἀπό τά μάτια μου ὅταν φτά-
νει ἡ μέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπό
αὐτή τήν παραμυθένια κατασκή-
νωση, ὅπου ἐπικεντρώνεσαι στήν
διόρθωση τῶν παθῶν καί στήν ἀ-
γάπη στό συνομαδόπουλό σου.

Παναγιώτα, Ἀλπινίστρια

■ Έδω ανακάλυψαν τά σκαλοπάτια πού άνεβάζουν στόν ουράνό οί έφηβες του Λυκείου κάτω από τό πετραχήλι του πνευματικού, αλλά και οί φοιτήτριες πού σάν μία καρδιά άφέθηκαν στη θεία χειρουργία της άγίας Γραφής και πολιτεύτηκαν δέκα ήμερες μέ λαχτάρα και σύμπνοια, μέ ειλικρινή διάθεση και άγωνιστική προσπάθεια. Άς διαβάσουμε τά γράμματα πού οί ψυχές έστειλαν στόν Ουράνό μετά τό άγγιγμα του Παρακλήτου:

Η κατασκήνωση σέ προετοιμάζει πνευματικά μέσα από τά μαθήματα, τίς προσευχές κι έτσι ή έξομολόγηση άποτελεί φυσικό άκόλουθο, μοιάζει μέ πηγαία άνάγκη... Νιώσαμε προνομιούχες άφου μās δόθηκε ή δυνατότητα νά μιλάμε καθημερινά μέ τόν Θεό και νά κάνουμε τήν καρδιά μας τόσο έπικοινωνίας και συνάντησης μέ τόν Παράκλητο. Όλα αυτά θά τά κρατήσουμε μέσα μας και θά άποτελέσουν τήν πιό καλή συντροφιά γιά τόν χειμώνα πού έρχεται.

Άνθούλα Παλασίδου, Συναθλήτριες

Άπό τά μαθήματα μου μίλησε ιδιαίτερα τό πρωινό άνάγνωσμα γιά τόν προφήτη Συμεών, τό όποιο έπεκτάθηκε στην ειλικρινή παρουσία μας ως παιδιά του Θεού. Η γεμάτη ένταση φωνή της άρχηγού, πού αναφερόταν στην αντίλογία γύρω άπό τό πρόσωπο του Χριστού, άκόμα άντηχεί στά αυτιά μου. Η όλο σιγουριά προτροπή της νά άγωνισόμαστε παράλληλα τήν αντίλογία πού θά συναντήσουμε κι έμεις ως χριστιανοί στάθηκε έξαιρετικά βοηθητική.

Άννα Σαραντίδου, Άπελεύθερες

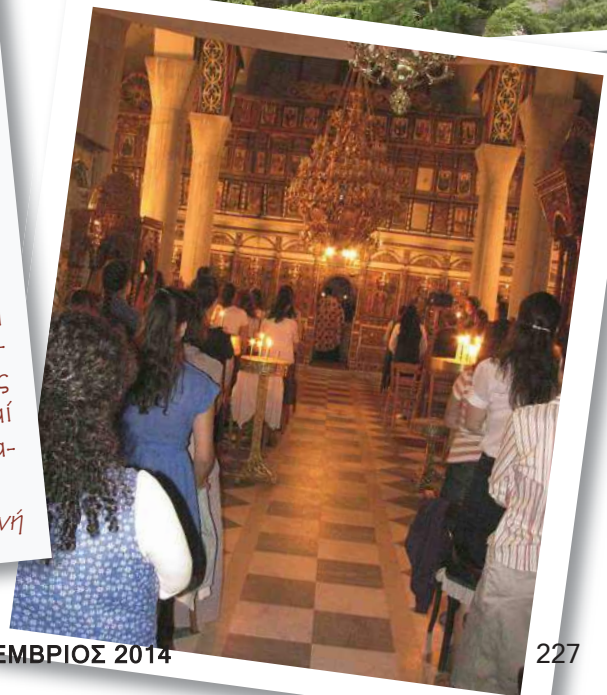
Ποτέ δέν περίμενα ότι
θά έχω τόσους πολλούς
ἐπισκέπτες στή γιορτή μου.
Κι όμως. Νά πού ή κατασκή-
νωση μου ἔκανε αὐτό τό
δῶρο. Ἐχει χαραχτεῖ μέσα
μου. Ἐρχόταν ή μία σκηνή
μετά τήν ἄλλη. Καί βέβαια
δέν μπορῶ νά ξεχάσω τίς
ὄμορφες εὐχές καί τά τρα-
γούδια πού μου ἀφιέρωσαν.
Δῶρα πού ἔχουν μεγαλύτε-
ρη ἀξία ἀπό τά ὑλικά. Εἶναι
πιό πολύτιμα.

Κυριακή Αποστολίδου,
Συναθλήτριες

Οἱ ὥρες τῆς προσευχῆς μέ τά
ἀδελφία ἀλλά καί οἱ στιγμές πού
καθεμιά ἀπομονώνεται καί μιλά μέ
τόν Θεό Πατέρα γίνονται δυνατό
ἐφόδιο στόν ἀγώνα μας καί γαλη-
νεύουν τήν τρικυμισμένη θάλασσα
τῆς ψυχῆς μας. Ἐδῶ ἀφήνουμε τίς
ἐγνοιες μας, τίς ἀγωνίες μας καί
ἀνοίγουμε διήπλατα τίς καρδιές
μας γιά νά θρονιαστεῖ μέσα τους
ὁ Παράκλητος. Ὅλα ἐδῶ, τά ζων-
τανά παιχνίδια, τά τραγούδια πού
μας ξεσηκώνουν καί ὁ ἀτέλειωτος
χορός γίνονται συχνά χωρίς νά τό
καταλαβαῖνουμε ἓνα μέσο δοξο-
λογίας στόν Θεό! Κατασκήνωσή
μου, εἶσαι ἓνας ξεχωριστός τό-
πος, τό ὁμορφότερο κομμάτι τῆς
γῆς πού ζοῦμε τήν ἀνανέωση καί
τήν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Πα-
ρακλήτου.

Γεωργία Αντωνιάδου, Τατιανή

Άγαπημένη μου κατασκήνωση, δέξου
καί τόν δικό μου ύμνο εύχαριστίας. Σάν
μάνα γλυκειά πού αγαπά νοιάζεται καί πο-
νά τό παιδί της κι ὄλο φροντίζει νά τοῦ
προσφέρει, νά τό πλουτίσει, ἔτσι νιώθω
ὅτι φροντίζεις κι ἀγωνιάς γιά μένα καί γιά
τό κάθε παιδί σου. Ἦρθα καί φέτος στήν
πλαγιά σου μέ τήν ψυχή μου λαβωμένη
ἀπό τίς πολλές μου πτώσεις. Πῶς μπορῶ
νά ἐκφράσω τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά τό
ὅτι μοῦ χάρισες τό ἀκριβότερο δῶρο, τόν
Χριστό μου; Ἦσουν, εἶσαι καί θά εἶσαι ὁ
σταθμός τῆς ζωῆς μου.
Αναστασία Τσακιδίου, Τατιανή

Νιώθω σάν νά φεύγω ἀπό τό πηγάδι
τῆς Σαμάρειας. Ἔρχομαι διψασμένη καί
ταλαιπωρημένη, ἀκούω τόν λόγο τοῦ
Θεοῦ καί ξεδιψῶ, γίνεται μέσα μου ἐγ-
χείρηση ἀνοικτῆς καρδιάς. Φεύγω μέ
φωτιά στήν καρδιά, φωτιά πού πυρώνει
καί πληρώνει ὀλόκληρη τήν ὑπαρξη... Σέ
εύχαριστῶ, Κύριε, πού μοῦ χάρισες αὐτό
τό κομμάτι γῆς γιά νά δοξάζεται τό
ὄνομά Σου. Κράτα μέ κοντά Σου καί μή
μ' ἀφήσεις, Κύριε...
Ελένη Κώτση, Φιλάδελφες

Μετά ἀπό τίς δυσκολίες τοῦ χειμῶνα, μέσα στήν ἐξεταστική τοῦ Ἰουλίου ἀνα-
ζητοῦσα αὐτόν τόν τόπο, γιατί ξέρω ὅτι ὁ Κύριος εἶναι παντοῦ καί μπορῶ νά Τοῦ
ἀπευθίνω δέηση μέ τούς ὕμνους, τά τραγούδια, τίς ὁμαδικές προσευχές. Ὅλα ἐδῶ
σέ προσκαλοῦν γιά ἀγῶνα, γιά νέες ἀποφάσεις καί γιά ὀλοένα καί ὑψηλότερους
στόχους. Κατασκήνωση... κλείνεις τόσα πολλά μέσα σου καί μοῦ ἔχεις χάρισει τόσο
ὄμορφες ἐμπειρίες. Ἐνα μονάχα μπορῶ νά σοῦ πῶ... ἕνα μεγάλο... ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

Μαρία Σπαντιδάκη, Ταβιθά

■ Έδω ἀξιοποίησαν «τή γραμμὴ τοῦ Οὐρανοῦ» οἱ Ἐπιστήμονες, νεαρές καί μεγαλύτερες, καθώς σέ κάθε συνάντηση ἔνωσαν νά παίρνουν ἀπαντήσεις ἀπό τόν Παράκλητο στά σοβαρά προσωπικά θέματα πού ἀπασχολοῦν τήν κάθε ψυχή... πού μελέτησαν στίχο στίχο τόν ὕμνο τοῦ ἁγίου Πνεύματος στήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή καί συγκλονίστηκαν ἀπό τήν ἀποκάλυψη-γνωριμία μέ τό τρίτο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδας. Μέ δάκρυα στά μάτια ὁμολογοῦσαν κάποιες ἀδελφές τόν πόνο τους πῶς κύλησαν τόσα χρόνια κι ἀδίκησαν τόν ἑαυτό τους καθώς δέν γνώριζαν τόν Παράκλητο καί τούς γλυκοῦς καρπούς του.

Κατασκήνωσή μου, φέτος ἦρθα ἄδεια, κενή... κι ὅμως σάν ἐκείνη τήν πρώτη χρονιά καταδέχτηκες καί πάλι νά μου δείξεις τόν Θεό καί νά μέ βοηθήσεις νά Τόν ζήσω μέ ὅλες μου τίς αἰσθήσεις. Τόν ἄκουσα, τόν εἶδα, τόν ψηλάφησα, σάν νά γνώρισα καί πάλι τόν Θεό μέ ἄλλη ματιά πιά, μέ ἄλλους στόχους, μέ ἄλλη προοπτική. Ναί, τολμῶ νά πῶ ὅτι μοῦ ἔλειψε ὁ Θεός αὐτή τή χρονιά. Σ'εὐχαριστῶ πού μοῦ τόν ἔδειξες...

Δ. Ξ., Γ' Ἐπιστημόνων

Στόν κατασκηνωτικό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μοῦ χάρισε ὁ Θεός μία ἀπό τίς πιό ὀμορφες θεῖες Λειτουργίες. Μία ὑπέροχη συνάντηση οὐρανοῦ καί γῆς. Ὁ Θεός μου, ἡ Παναγία μου, οἱ ἅγιοι κι ὅλες οἱ ἀδελφές, ὅλοι οἱ δικοί μου σ' αὐτή τή θεία Λειτουργία. Καί νά νιώθω στήν καρδιά μου μία ἀγάπη γιά ὅλους, μία εὐγνωμοσύνη στόν Θεό γιά τό τέλειο σχέδιό του! Συνεχῶς ἔτρεχαν δάκρυα ἀπό τά μάτια μου ἀπό χαρά, εὐγνωμοσύνη, ἀπό λύπη γιατί ἔχασα τόσα χρόνια, γιατί τόσες φορές λύπησα τόν Παράκλητο, γιατί δέν ἀγωνίστηκα. Πόσες ὀμορφες ἐπιθυμίες μέ ξεσηκώνουν νά ἀρχίσω μέ ἐπιμέλεια τόν ἀγώνα γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μου.

Κ.Δ. Β' Ἐπιστημόνων

Τριάντα χρόνια πέρασαν, θυμάστε αρχηγέ; Κι όλα εκείνα που ακούγαμε στην κατασκήνωση στά χρόνια της νιότης μας από τόν διδάσκαλο, αρχίζουν σιγά σιγά νά γίνονται βιώματα της ψυχής. Θέλουμε νά ξεσπάσουμε σέ εύχαριστίες καί νά κραυγάσουμε στόν Κύριο ώριμες πιά πώς άξίζει πού δώσαμε τή νιότη μας στόν Χριστό! Άραγε υπάρχει πió θαυμαστό, πió άγιο καί όμορφο άπ' αυτή τήν ένότητα τών αδελφών;

Κ. Σ., Α' Έπιστημόνων

Είμαι από τίς παλιές κατασκηνώτριες. Πρωτοήρθα ώς φοιτήτρια καί τώρα μητέρα καί γιαγιά άπολαμβάνω αυτήν τήν εύλογία. Τήν περιμένω όλο τόν χρόνο μέ τήν ίδια λαχτάρα κι άπορω πώς γίνεται, μεγάλη γυναίκα τώρα, νά ζω αυτή τήν άνανέωση της χαράς καί της πίστης μου κάθε φορά πού περνώ τήν πύλη της κατασκήνωσης, μόλις άντικρύζω τήν κατασκηνωτική μας οικογένεια. Η μεγάλη μου χαρά είναι ότι καί τά παιδιά μου όχι μόνο έκτιμοούν καί άπολαμβάνουν τήν εύλογία της κατασκήνωσης αλλά τά άξιώνει ό Θεός καί νά διακονοούν αυτό τό άγιο έργο.

Μ. Χ. Α' Έπιστημόνων

■ Η κατασκηνωτική ζωή πού τή ζοῦμε 45 χρόνια τώρα είναι μία γλυκειά έμπειρία πού τήν άπολαμβάνουν πιά τά παιδιά καί τά έγγόνια τών παλαιότερων κατασκηνωτριών. Καθώς οι περίοδοι τών μεγάλων διαδέχονται εκείνες τών μικρών, τά παιδιά χορτασμένα από τίς δικές τους κατασκηνωτικές χαρές εύχονται στίς μητέρες τους πού φεύγουν για τή δική τους Κατασκήνωση:

Χαίρε, μαμά γλυκειά κατασκηνώτρια! Χαίρομαι πάρα πολύ πού μπορείς καί φέτος νά πās κατασκήνωση! Τά μυστικά για νά περάσεις ΤΕΛΕΙΑ τά ξέρεις άφου μου τά έγραψες κι έσύ στό γράμμα πρίν φύγω άπό τό σπίτι. Μόνο νά σοῦ θυμίσω: νά άνοίξεις τήν καρδιά σου, νά άνανεωθείς, νά γεμίσουν οι μπαταρίες σου!... Μέ πολλή άγάπη, τά παιδιά σου.

Ιωάννα, Αύγή Δαδῆ

■ Έδω γεύτηκαν πολλές ψυχές τό θαῦμα στην έπικοινωνία τους μέ τόν Ουρανό καθώς στά σεμινάρια καί στά τριήμερα Κυριών θαρρείς ό Παράκλητος συμπύκνωσε τά δώρα Του καί τά πρόσφερε μέ άπλοχεριά υπερεκπερισσοῦ όχι άπλως στην κατασκηνωτικής ζωής. Άνταποκρίθηκε στή δίψα της μαθητείας τών ψυχών καί τούς χάριστηκε άφειδώλευτα.

Ἀποφάσισα νά πάω στήν κατασκήνωση πού ὄλοι, ὅταν μιλοῦσαν γιά αὐτήν, τό στόμα γλυκά κι ἄρχισα κι ἐγώ, ὅπως στό μέλι νά «κολλᾶω»... Μά τί εἶναι αὐτό πού συμβαίνει ἐκεῖ καί σέ ταξιδεύει ψηλά στόν οὐρανό, στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ; Νά κλαῖς ἀπό τή μία ζητών-τας τό ἔλεός του καί νά χαιρέσαι ἀπό τήν ἄλλη γιατί νιώθεις τελικά ὅτι ὁ Χριστός σέ ἀκούει, σέ συγχωρεῖ, σέ περιμένει, σέ ἀγαπάει!

Κατερίνα Θανασοῦλη, Νάουσα

Πῶς νά μήν ἀποδώσεις στόν Παράκλητο τήν ὠραιότητα τῆς ζωῆς μας σέ κάθε περίοδο, τή θετική ἀνταπόκριση τῆς κάθε ψυχῆς, τούς νυγμούς μετανοίας πού ψηλαφοῦσες πολύ ἔντονα στά πρόσωπα πού μέρα μέ τή μέρα γλύκαιναν, στά μάτια πού ἔλαμπαν ἀπό δάκρυα χαρᾶς καί δοξολογίας; Πῶς νά μήν ἀποδώσεις αὐτά τά μοναδικά βιώματα στόν θησαυρό τῶν ἀγαθῶν, στόν χορηγό τῆς ζωῆς;

Ἄντηχεῖ στ' αὐτιά καί στίς καρδιές ὄλων ὁ ὕμνος τῆς κατασκήνωσης πού ἐγινε προσευχή: «Κράτα πάντα ἀνοιχτή τ' Οὐρανοῦ τή γραμμή, νά μιλοῦμε μέ Σέ καί ν' ἀκοῦμε, Θεέ, τή φωνή Σου». Γένοιτο! Ἀμήν!

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΘ' - Ἀρ. φύλλου 824-25
Αὔγουστος - Σεπτέμβριος 2014

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί,
καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax : 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ
Κύπρου: 25 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ
(ΗΠΑ 45 δολ.
Καναδᾶ 50 δολ.
Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN: GR
94 0171 0740 0060 7401 0115 324

Επιτέλους!!!
άνοιξε το σχολείο μας...

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: 2310 554.698, Fax: 2310 521.001 <http://www.pstheotokos.gr>